

האזנה השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בניהו יששכר שמואל שליט"א

גליון מס' 93
פר' האזינו-סוכות-ש"ת פ"ו

שמירת הסוכה וארבעת המינים

כיפור פעם ב-70 שנה! אין לשטן כח. האזינו - מה זה "האזנה". יצרנו כאישון עינו. מדוע חג הסוכות לא בניסן. חזרת הענני כבוד. שינוי מקום כדי להינצל. מרחב מוגן מהטילים. תפילה בסוכה. הסוכה - תיבת נח. האושפיזין והספירות. האוכל של האושפיזין. העולם הזה עראי. המחסן של יעקב. סוכת החפץ חיים. תעודת "אזרחות". משלם על גלידה בצ'ק בנקאי. אוספים את העונות!

ימים, יום כיפור וארבעת הימים שלאחריו, שאני משתעשע בימים הללו עם ישראל, ואחלקה שכ"ם - אני אחלק לשטן את שאר הימים בשנה [חוץ מחמישה ימים הללו] שהם כמנין שכ"ם ימים - 360 ימים, שרק בהם הוא יוכל לעבוד, הימים שמתחילים מחג הסוכות.

"איפה אני רמוז בהאזינו?"

ועכשיו השבת הזאת שבין יום הכיפורים לסוכות קוראים בה את שירת האזינו, וצריך שנתחיל אותה בדחילו ורחימו, חזק בכל הכוחות שלנו. הרמב"ן כותב, ששירת האזינו "עניינה נכבד מאוד", שמשנה רבינו הזכיר בה את כל הטובות ואת כל המעלות שגמל ה' יתברך לעם ישראל לפני מתן תורה, במצרים, בים, במדבר, וגם הטובות שעתידי הקב"ה להכניס את עם ישראל לארץ ישראל, וכן מזכיר בה מה יהיה לעתיד בימות המשיח, "שינקום מאויביו".

וממשיך הרמב"ן ש"גם מזכיר בה את הטוב הצפון לצדיקים לעתיד לבא, תחיית המתים ועולם הבא, וכל המאורעות האלה רמוזים בפרשת האזינו, וכן גם רמוזים כל נשמות עם ישראל", ואומר הרמב"ן "אין קץ לרמזים שיש בפרשה הזו". ואחד מתלמידי הרמב"ן ששמע את זה, אמר לרמב"ן: "איפה אני רמוז בהאזינו?", והרמב"ן הראה לו.

השולחן ערוך פוסק, ששירת האזינו נכתבת בתורה בשני טורים, שכל שורה מחולקת לשניים, ובאמצע כל שורה, יש רווח. ויש בה שבעים שורות, רמז לשבעים אומות העולם שהקב"ה מכניע אותם. ויש בה 52 פסוקים, כנגד חמישים ושתים פרשיות התורה, חוץ מפרשת האזינו. ועוד, שאלוהו עולה בגימטריא חמישים ושתים. כי לעתיד לבא אליהו יגלה לנו את כל סתרי התורה ורזיה.

ומניין התיבות שיש בפרשת האזינו, זה תרי"ג [עם הכולל], כמנין כל תרי"ג מצוות. וגם "השמים ואדברה" כמנין תרי"ג. לכן יש כח אדיר בפרשה הזאת.

גם פעם בשבעים שנה זה טוב!

זכות גדולה היא לנו, שזכינו לאור הגדול - קדושת יום הכיפורים. איזה זכות זיכה אותנו הקב"ה, אהב אותנו ורצה בנו, ורוממנו מכל הלשונות וקידשנו במצוותיו, ונתן לנו את יום הכיפורים הזה היום האדיר בימי השנה, שהקב"ה מוחל וסולח לכל עוונותינו, ואנחנו מברכים בו ברוך אתה ה' מלך מוחל וסולח לעוונותינו.

וכבר אמרו רבותינו, שגם אם היום הזה היה ניתן לנו רק פעם ב-70 שנה! היינו שמחים בו מאוד! כי יורד בו אור גדול מן השמיים, מעולם הבינה - מהאימא העליונה, והאור הזה נכנס בתוכנו, ומזכך ומטהר אותנו מבפנים ומבחוץ. קל וחומר שהוא ניתן לנו כל שנה כמה צריכים להיות שמחים בו!

כבר אמרנו שביום כיפור - השטן לא שולט. וזה רמוז במילה "השט"ן" - שעולה בגימטריא 364, ויש בשנה 365 יום, כי יום אחד בשנה אין לו שליטה, ביום כיפור.

רבי יונתן אייבשיץ בעל "יערות דבש" מוסיף על זה, שהרי באמת שמו הוא "שטן" ולא "השטן", ואם כן, הרי "שט"ן" עולה 360 [עם הכולל] - ויש בשנה 365 יום, ונמצא שהוא לא שולט ב-4 ימים נוספים חוץ מיום כיפור. ומתי הימים האלה?

אומר רבי יונתן אייבשיץ, שהימים האלו הם ארבעת הימים שבין יום כיפור לסוכות! ולכן חז"ל אומרים: "ולקחתם לכם ביום הראשון" - "ראשון לחשבון עוונות". מדוע זה "ראשון לחשבון עוונות"? כי עד היום הזה, המקטרג לא יכול לקטרג, אין לו רשות לדבר, שמו לו פלסטר בפה!

ועל זה היה אומר רבי יששכר דוב מבעלזא: כתוב בתהילים: "אלקים דיבר בקדשו, אעלוזה אחלקה שכם, ועמק סוכות אמדד" ויש לפרשו כן: אלקים דיבר בקדשו: אעלוז-ה' - הקב"ה אומר, אני שמח ב-ה'

האזינו	י-ם	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש
בניסה:	5:45	6:03	6:05	6:05
יציאה:	6:57	6:59	6:58	6:59
ר"ת	7:33	7:36	7:35	7:34
סוכות	י-ם	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש
בניסה:	5:42	6:00	6:01	6:01
יציאה:	6:53	6:55	6:54	6:55
ר"ת	7:37	7:39	7:38	7:38

לחסדיות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה <m6222560@gmail.com>

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומועבר דרך הלויין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שע"י ישיבתינו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

זמני סוכות
וש"ת בעמ"י

ההברל בין משה לישעיהו הנביא

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי" - משה אמר את הפרשה הזו ביום מותו, ואמר לשמים ולארץ: "האזינו השמים ותשמע הארץ" - אני רוצה שאתם השמים והארץ, תהיו העדים על בני ישראל.

והנה יש דבר מענין, שמשה אומר לשמים לשון "האזנה" - האזינו, ולארץ לשון "שמיעה" - ותשמע, אבל אצל ישעיהו ראינו להיפך: "שמעו שמיים והאזינו ארץ", שמיעה בשמים והאזנה בארץ, ומדוע משה רבינו וישעיה הנביא דיברו בלשון הפוכה?

אלא, אומרים רבותינו, "שמיעה" זה ממרחק, אבל "האזנה" זה מקרוב. ומשה היה קרוב לשמים ורחוק מהארץ, כי היה ביום מותו, והיה יותר קרוב לעליונים מאשר לתחתונים, ולכן אמר לשון "האזנה" לשמים ו"שמיעה" לארץ. אבל ישעיה הנביא היה רחוק מהשמים וקרוב לארץ, לכן אמר שמיעה על השמים והאזנה על הארץ.

שמור לי ואשמור לך

האזינו "השמים" זה בגימטריא "הנשמה". וגם השמים זה בחינת הזכר, והארץ זה בחינת הנקבה. ובראש השנה אמרנו: "שנהיה לראש ולא לזנב". מה זה ראש? שנלך אחרי הראש, אחרי הנשמה. ולא אחרי הזנב - אחרי ההבל וההבלים - אחרי הגוף שמושך להבלי העולם. להמליך את הנשמה על הגוף.

כתוב במדרש, שבשעה שדיבר משה את שירת האזינו, כל העולם היה שקט, כמו שהיה בעשרת הדברות. לכן כתוב "אלה הדברים אשר דבר משה", כי בשעה שדיבר משה, לא נשמע הגה בעולם, עוף לא פרח, ציפור לא צייצה, כמו במתן תורה. וכמו שמשה אמר: "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי", דהיינו "תשתקו כי אני מדבר!"

וצריך להבין, הרי משה רבינו היה עניו, ואיך הוא אומר לשמים ולארץ תשתקו? אלא, משה רבינו רצה לומר לעם ישראל, אני אראה לכם מה זה כח של יהודי, כל יהודי ביכולתו להשתק את השמים והארץ. ואפילו להעמיד את השמש ואת הירח, "שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון". ואיך עושים את זה? אם אדם שולט על האיברים שלו! למשל, כתוב בהאזינו: "יצרנהו כאישון עינו", מה הפירוש? אומרים רבותינו, הקב"ה נוצר - שומר את האדם כאישון עינו - כפי מה שאדם

אני אראה לכם מה זה כח של יהודי, כל יהודי ביכולתו להשתק את השמים והארץ. ואפילו להעמיד את השמש ואת הירח, "שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון". ואיך עושים את זה?

משמר את עיניו, ככה הקב"ה שומר אותו. "שמור לי ואשמור לך". שמור לי - את העיניים שלך, כמו שאני אומר "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ואשמור לך - אשמור אותך מכל צער ומכל צרה. וזהו "יצרנהו כאישון עינו", כפי איך שאתה שומר את העיניים שלך, אני אשמור אותך.

"הוא פתח לי! מה אתה רוצה?"

ובאמת, כל דיבור של יהודי פועל, אדם לא יחשוב: "אז דיברתי מה

קרה?" זה לא נכון! לכל דיבור של יהודי יש כח אדיר! אם זה דיבור טוב, דברי תורה, הדיבור הזה מעמיד את כל העולם. ואם חלילה זה דיבור לא טוב, גם כן יש לזה כח.

למשל, לפעמים הקב"ה רואה שהשטן פותח את הפה שלו, ומקטרג "הבנים שלך, עשו ככה וככה..." והקב"ה אומר לו: "תסגור את הפה שלך! כרפ"ס - כלל ראשון פה סתום... מה אתה מדבר?" חתום פה שטן ואל ישטין עלינו... אבל השטן אומר: "אדוני, פלוני הבן שלך פתח לי את הפה! הוא דיבר לא יפה, וברגע שהוא דיבר לא טוב, הוא פתח לי את הפה, מה אתה רוצה ממני?" זה הכח האדיר שיש בכל דיבור ודיבור, ואת זה משה רצה ללמדנו.

שויתי - גם כאשר ה' לנגדי

"הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עוול" - צריך לדעת שיש דברים שאדם לא מסוגל להבין, רק הקב"ה שצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו, מראשית ועד אחרית, הוא רואה הכל ועושה הכל בחכמה.

ואנחנו דומים לנמלה שסוחבת בפה שלה איזה גרגיר חיטה, ופתאום היא נתקלת באיזה גבשושית, והיא חושבת שיש מחסום ענק לפניה, והיא מחפשת נתיבים אחרים, והיא לא מעלה בדעתה שמעל לגובה העינים שלה, יש עולם שלם עם מושגים אחרים לגמרי...

ככה אנחנו לא התרגלנו לעובדה שהעולם לא מתחיל ונגמר בגובה העיניים שלנו, אם רק נחיה בידיעה שהקב"ה מביט מסוף העולם ועד סופו, והוא עושה את הכל, אז נדע שהרבה דברים אנחנו לא מסוגלים להבין. איך כתוב? "משפטי ה' אמת צדקו יחידיו" כשרואים את כולם ביחידה אחת, "יחידיו", אז מבינים שהם צדקו, אבל אנחנו רואים רק חלקים קטנים.

ולכן אנחנו צריכים את ההכרה בליבנו, שכל דבר זה רק לטובת האדם, כי זה אבא שלנו, והוא יודע מה שהוא עושה.

המגיד מדובנא היה אומר על זה: משל לחייט שקיבל לידי אריג משי מיוחד, עם חוטי זהב, לעשות מזה איזה חליפה יפה. לקח את האריג הזה, התחיל לגזור אותו. גזור פה גזור שם, אדם שרואה מהצד יכול לחשוב: "אוי ואבוי, זה השתגע, למה הוא חותך? איך זה יכול להיות? מה הוא עושה?" אבל אחרי שהוא יגמור את הבגד, הוא יראה איזה יופי של בגד וכל מה שגזר, זה היה בשביל לתפור.

אותו דבר, האדם פוקדים אותו לפעמים צרות ובעיות, זה דומה לאותו חייט, כי הקב"ה גזור, אבל אתה צריך לדעת ולהאמין, שבסוף הכל יהיה טוב. כל מה שהוא גזר את האריג לגזרים, זה בשביל התכלית לתפור בגד נאה.

הרב'ה מרז'ין היה אומר מה הפירוש "שויתי השם לנגדי תמיד": "השם" - זה מידת הרחמים, זה הזמנים שאדם רואה את מידת הרחמים, שהכל הולך בסדר, אבל לפעמים נדמה לאדם גם "לנגדי" - כאילו הקב"ה נגד חלילה דהיינו מידת הדין, ועל זה אומר הפסוק שויתי ה' לנגדי - ששונים אצלי הזמנים של ה' [רחמים] והזמנים של נגדי, כי באמת תמיד הקב"ה עושה טוב, ותמיד צריך לקבל בשמחה.

יש פעמים שאדם רואה את הרחמים, אבל לפעמים אדם לא רואה, והוא נפגש עם מידת הדין, איך כתוב? "שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד." ה' - זה רחמים, אלקינו - זה מידת הדין, גם אם אתה רואה "ה'" וגם אם אתה רואה "אלקינו", תדע לך "ה' אחד" - שם הוי"ה - אחד,

שיוצאים לסוכה בשביל המצוה אלא בשביל האויר, אבל כאשר עושים עכשיו סוכה, כאשר כולם נכנסים - אנחנו יוצאים, זה מראה שאנחנו עושים לשם שמים!

גם הילקוט שמעוני משיב על השאלה הזו, מדוע עכשיו הולכים לסוכה ולא בזמן שיצאנו ממצרים, ומסביר, שעכשיו היה יום הדין הגדול והנורא, ויכול להיות שנגזר על האדם איזה גלות ללכת מהבית, אומר הקב"ה: "אל תדאגו, אם נתחייבתם איזה גלות, אני מוציא

פתאום היא נתקלת באיזה גבשושית, והיא חושבת שיש מחסום ענק לפניו, והיא מחפשת נתיבים אחרים, והיא לא מעלה בדעתה שמעל לגובה העיניים שלה, יש עולם שלם עם מושגים אחרים לגמרי...

אותכם לדירת עראי ואתם יוצאים מן הבית ויושבים בסוכה, וזה יחשב לכם כאילו גליתם."

מה שבא בפסח, לא תחזיק הרבה זמן

הגאון מוילנא כותב על זה תירוץ חזק מאוד: ביום הכיפורים נשלמו ארבעים יום שעלה משה למרום בפעם השלישית להביא את הלוחות השניות, והתחנן לפני הקב"ה שימחל לעם ישראל על חטא העגל, והארבעים ימים האלו מא' אלול עד י' בתשרי, עם ישראל סיבבו את ההר והיו בוכים ומתענים, ורק בלילות היו אוכלים, וביום האחרון של הארבעים - י' בתשרי - שידעו שזה היום שמשה צריך לרדת, באותו לילה צמו גם בלילה, והיו בוכים וזועקים לקב"ה, ולמחרת ירד משה מן ההר ואמר להם "ויאמר ה' סלחתי כדברך", הקב"ה סלח.

ואמר להם משה "ציוני הקב"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - עכשיו ציוה אותי הקב"ה לעשות משכן וכליו. ומיד למחרת - בי"א בתשרי, הכריזו במחנה, שכל מי שרוצה להביא כסף, זהב, כל מה שיש להתנדב למשכן, תבוא עליו ברכה. ומיד כולם פתחו את הכיס! וביום ט"ו בתשרי, אמר להם משה "חלאס..." לא צריך יותר, יש מספיק ודי, עם ישראל קדושים ואז איזה שמחה היתה בעולם, יש להם כבר מספיק, וביום ט"ו בתשרי התחילו כבר בבנין המשכן.

והנה, עד חטא העגל, היו ענני כבוד על עם ישראל והשכינה שרתם עליהם, אבל בחטא העגל, השכינה ברחה, מאד כאב לה והיא ברחה מעם ישראל. אבל כאשר הקב"ה אמר "סלחתי כדברך" ועם ישראל התחילו לבנות את המשכן, אז חזרו ענני כבוד, חזרה השכינה, ואיזה שמחה היתה בעם ישראל, ומאז שרתה השכינה על עם ישראל תמיד.

ולכן, אומר הגאון מוילנא, חג הסוכות שהוא זכר לענני כבוד, עושים אותו עכשיו ולא בפסח, כי הענני כבוד שבאו בפסח, הסתלקו בחטא העגל, אבל עכשיו אחרי יום כיפור, הם חזרו אלינו בקביעות! ונמצא שעכשיו זה עיקר השמחה על ענני הכבוד והשראת השכינה, וזה דבר חזק מאד.

כמה דפנות צריך בסוכה

רבינו האר"י כותב, שבסוכה יש אור גדול, זה אור שסוכך ומקיף על עם ישראל. כל הימים הללו מערב כיפור, מתחילים להכנס אורות פנימיים מהאמא העליונה, וביום הראשון של חג הסוכות, בא אור המקיף הגדול ביותר. גם על ידי שאנחנו מונעעים בלולב ומיניו,

אחד אלקינו שבשמים, ככה צריך לדעת שהכל ממנו יתברך, והכל לטובת האדם.

עוד חצי שנה כבר אי אפשר להיכנס לסוכה!

ועכשיו אנחנו זוכים להיכנס לחג הסוכות. חג הסוכות נקרא "זמן שמחתנו", כי זה חג השמחה, זה הזמן של השמחה. ולכן במשך כל ימי הסוכות צריכים להיות שרויים בשמחה עצומה, וכך שואבים אוצרות של שמחה. ויש לחפש דרכים ועצות איך להשיג את השמחה.

ומדוע עכשיו זה זמן השמחה? התשובה היא, כמו שדיברנו, שאמר המגיד למרן הבית יוסף, שהקדושה הגדולה של יום הכיפורים מגינה עלינו גם ארבעה ימים אחרי יום כיפור, שגם בימים האלו יש קדושה גדולה עד חג הסוכות.

ולכן יש שמחה עצומה בחג הזה! כי מתי אדם נמצא בשמחה? כשהוא נקי מעוונות, כי העוונות גורמים לאדם להיות עצוב. וממילא כשאין עוונות - אין עצבות, וכשאין עוונות - יש חשק ללכת לעסוק בתורה הקדושה!

חג הסוכות הוא זכר ליציאת מצרים. כאשר יצאנו ממצרים, הקב"ה הוליד אותנו במדבר, ויש מחלוקת בין רבי אליעזר לרבי עקיבא, חג הסוכות לזכר מה הוא? רבי אליעזר אומר, שסוכות הוא זכר לענני כבוד שהקב"ה סיכך אותם על עם ישראל, ורבי עקיבא אומר, שהקב"ה עשה לנו במדבר סוכות ממש, ולזכר זה אנחנו עושים את חג הסוכות.

והנה צריך להבין, הרי למעשה היה צריך לעשות את חג הסוכות בפסח, כי אז יצאנו ממצרים, ואז הקב"ה עשה לנו סוכות, ואם כן מדוע עושים אותו עכשיו?

ויש על זה כמה תירוצים: רשב"י אומר בזהר הקדוש, שבעיקרון, מגדל חשיבות הסוכה והשראת השכינה, אין לנו אפשרות לשבת בצילא דמהימנותא - בצל השכינה. אמנם עכשיו, אחרי שלושים יום של אלול וראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום אדיר בימי שנה - יום הכיפורים, אחרי שכל הזכויות של הימים האלה עולות בזמן תפילת הנעילה, ובאות לפני הקב"ה ואומרים לו: "תראה את הבן אדם הזה איך הוא מתנהג, הוא נהיה אדם אחר".

רק עכשיו, אומר רבי שמעון בר יוחאי, אחרי שאדם נתקדש ונטהר בימים הקדושים האלה, רק עכשיו הוא יכול להיכנס לסוכה, ולכן אי אפשר לעשות את זה בפסח, כי בפסח כבר עבר הרבה זמן מהימים הנוראים, לכן חייבים לעשות את חג הסוכות מייד עכשיו אחרי יום כיפור!

סוכה או בוסתן

ויש תירוץ לפי הפשט, הסיבה שחג הסוכות הוא עכשיו, כתוב בטור שזה כדי להראות שעושים את המצוה לשם שמיים, כי אם תעשה את זה בפסח, זה לא נראה שאתה עושה את המצוה לשם שמיים, למה? כי פעם הרי לא היה להם מזגנים, וכאשר היה מתחיל הקיץ, אדם היה יוצא מהבית, והיה הולך ויושב לו בשדה, מסדר פרחים טובים ואילנות שמפיצים ריח, ועושה לו איזה בוסתן, עם חלונות גדולים, הכל פתוח, ובא לו אויר, מזגן טבעי... ככה היו עושים כולם בתחילת הקיץ, יוצאים מדירת קבע הולכים לדירת עראי שיש בה אויר, שאדם יכול לנשום אויר.

אבל עכשיו בסוכות, שמתחילה עונת הגשמים, מתחיל להיות קריר, כולם חוזרים מהדירת עראי, ונכנסים לבית, אז הולכים למקום שיותר חם. ולכן אם היינו עושים סוכות בפסח שזה האביב, זה לא היה נראה

יום אחד המלך שוב עבר עם שר האוצר, ליד החנות של הנפח, והוא שוב רואה את הנבל הזה, שהפה שלו פתוח והוא צועק, והמלך אומר לשר האוצר "הלא אמרתי לך להרוג אותו ולתלות אותו, מה השארת אותו?!" אומר לו שר האוצר: "כבוד המלך, תשמע מה שהוא צועק, הוא מברך אותי! כי עשיתי לו משפט, חתכתי לו את הלשון המקללת, והדבקתי לו לשון חדשה, תראה אותו הוא כל הזמן מברך... צחק המלך, והבין את חכמתו של השר.

המתנה שנותנים לשטן ביום כיפור!

אותו דבר עושים עם ישראל עם המקטרג, למה? כי כתוב בזהר שהשעיר לעזאזל זה מתנה בשביל המקטרג, ואומר הזהר שהשטן כ"כ אוהב את השעיר הזה, וכל יום כיפור הוא מתעסק איתו, הוא חושב שזה מתנה הכי גדולה, ומה יש על השעיר הזה? את כל העוונות של עם ישראל, ואחרי שהוא מקבל את המתנה הזו, הוא מדבר ואומר: "עם ישראל טובים וצדיקים", איזה לשון... וכולם משתגעים, "מה קרה לו? המקטרג פתאום נהפך להיות סניגור?!"

ואומר להם הקב"ה: אתם רואים? אתמול איזה מילים הוא דיבר, והיום הוא מדבר טוב, בגלל שהבנים שלי נתנו לו איזה מתנה, איזה שוחד, ומשמע שכל המקטרג הזה כולו שקרן, שקר ידבר! נתנו לו איזה שוחד קטן, והוא מתהפך, וכך הקב"ה לא שומע לו וחותר את כל עם ישראל לחיים טובים ולשלום.

אבל עכשיו השטן מרגיש בזה, והוא רוצה לעשות נקמה, ולכן אומר הקב"ה: "אל תדאג ממנו, תבואו אצלי בצל קורתי, תהיו תחת חסותי, ואין לכם מה לפחד!"

בבוקר הוא בא למיטה שלו ולא האמין למה עיניו

ר' שלמה קלוגר מסביר יפה איך הסוכה פועלת להגנה מהמזיקים, על מה שמסופר בגמרא בתענית (דף כ"ד) יהודי אחד הידרדר, אתם יודעים מה, יצר הרע, הלך לקח גויה, ראה את זה רבא גזר עליו מלקות. אבל שליח בית הדין שנתן את המלקות, הוא היה אש בעבודת ה', והיה גיבור, ונתן לו מלקות ברצועה של שור וחמור, חזק... ויצאה נשמתו של הרשע הזה.

שמע את זה "שבור מלכא" שהיה מלך פרס, וכעס שרבא עושה דינים לעצמו בלי בית משפט ורצה להעניש את רבא. נודע הדבר ל"איפרא הורמזי" שהיתה אמה של "שבור מלכא", והיא אמרה לבן שלה: "תדע לך הוד מלכותך בני היקר, אל תפגע ביהודים, כי כל מה שהם מבקשים, ה' איתם ונותן להם בקשתם, למשל, אם לא יורד גשם, הם מבקשים שירד גשם, ויורד גשם".

אמר לה שבור מלכא: "טוב, אמא, אני אנסה, היהודים מבקשים גשם בחורף, אז יורד להם גשם, אבל בואי נראה אותם בקיץ". באותו הזמן היה חודש תמוז, ומייד שלחו לרבא שיתפלל שירד גשם עכשיו בתמוז, אמרו לו תוריד גשם עכשיו נראה אותך. רבא התפלל ואיזה גשמים ירד, שלא היה אפשר לעצור אותם! "אלקים באוננו שמענו, אבותינו סיפרו לנו פועל פעולתם בימיהם בימי קדם" - הקב"ה נתן מעל הטבע, והגמרא אומרת שירדו כל כך הרבה גשמים עד שהמרזבים של מחווא הזרימו מים לנהר חידקל, שזה שפע אדיר.

בלילה, בא אביו של רבא בחלום לרבא, אמר לו: "רבא בני היקר, אתה הטרחת את הקב"ה להוריד גשם שלא בזמנו, שלא כדרך הטבע, ויש עליך כעס, המזיקים רוצים לטפל בך, לכן מה תעשה? תשנה מקום,

מביאים את החסד העליון את האור המקיף הגדול, ולכן האמא העליונה סוככת עלינו.

ואומר רבינו האר"י, שהאות ה"א רמז לסוכה, כי כידוע במילה "סכה" רמז כמה דפנות צריך לסוכה, ס' - זה ארבע דפנות, כמו ס' שסגורה מכל הצדדים, כ' - שלוש דפנות, כמו האות כ', וזה כשר, ה' - לפי ההלכה, אם עשית שתי דפנות והשלישית אפילו טפח, וזה נראה כמו האות ה', והסוכה כשרה.

עכשיו האמא העליונה, שהיא האות ה' ראשונה של שם הוי"ה, ובאות ה' רמז עיני הסוכה, שזה אפילו שני דפנות והשלישית אפילו טפח כי האמא העליונה סוככת בסוכה. ולכן כתוב "ויעקב נסע סוכתה" סוכת-ה' תהא לוקח שפע מהאמא העליונה, ועכשיו כולנו שמה נהנים בצל השכינה, בצל של האמא העליונה, שרמוזה באות ה'.

המלך זעם על השר היהודי: מדוע לא תלית את הנפח?

ומדוע עכשיו אנחנו צריכים את ההגנה של הסוכה? התשובה היא, כי עכשיו קיבלנו כאלו אורות גדולים, בימים הנוראים וביום כיפור, והיצר הרע - השטן, מאד מקנא בנו, ומנסה לקחת לנו מהשפע הזה, ולכן אומר לנו הקב"ה "בואו תחת כנפיי!" ואנחנו הולכים להסתתר בצל האמא העליונה - בצל הסוכה - הסוככת ומגינה עלינו, כדי לסתום את הפיות של המקטרגים, שלא יוכלו לקחת מהשפע של הימים הנוראים.

הבן איש חי כותב, שאחרי חטא אדם הראשון, עיקר העבודה שלנו זה לזכך את החומר, ובמעמד הר סיני נתעלינו והחומר נודך, אבל בחטא העגל, עוד הפעם ירד הזיכוך, ועכשיו בכל הארבעים יום האלה אנחנו מזדככים, ואז אפשר לזכות לדבר הגדול הזה לצל הסוכה.

אבל בעיקר צריך לדעת, שהמקטרגים האלה לא יכולים לסבול, הם רודפים אחרי עם ישראל, הם תמהים איך הצלחתם ככה לעשות דבר כזה. וכתוב בזהר, שאחרי שהמקטרג מקטרג, מה עשה הקב"ה? חותך לו את הלשון, ותופר לו לשון חדשה. מה הכוונה?

נסביר את זה על פי מעשה שהיה בבגדאד, היה יהודי אחד שהיה שר האוצר, שהיה לו ראש מיוחד, והמלך אהב אותו מאוד, והגויים היו שונאים אותו, כי כל המלכות היתה בידו, והם לא יכלו לסבול את זה. ובפרט היה בבגדאד איזה אחד שהיה לו חנות של נפחות, וכל היום היה צועק עם רמקול ומקלל את שר האוצר הזה.

יום אחד המלך שוב עבר עם שר האוצר, ליד החנות של הנפח, והוא שוב רואה את הנבל הזה, שהפה שלו פתוח והוא צועק, והמלך אומר לשר האוצר "הלא אמרתי לך להרוג אותו

יום אחד, המלך נסע איתו ושמע את הקללות, אומר המלך לשר האוצר: "אני מצווה עליך שתאסור את הנפח הזה, ושידונו אותו ויתלו אותו, כל היום אני שומע אותו מקלל אותך, אין לו בושת פנים, הרי כל מה שאנחנו מצליחים זה בזכותך, איך הוא לא מתבייש?!"

מה עשה שר האוצר? הוא היה פיקח, ומאותו יום שלח לנפח הזה מתנות, יום אחד שלח לו מקרר חדש, למחרת שולחן וכסאות, ושלח לו עוד ועוד מתנות יפות, עד שהנפח הזה הפך את ליבו, והיה מתחיל לברך ברמקול את שר האוצר היהודי, ואומר ברכות ושירים לכבודו...

ואצלם בסוכות, בית הכנסת עובר לסוכה, שעושים סוכה בבית הכנסת, ומביאים לשם ארון קודש עם ספרי תורה, וככה היה בבית אל, כך כותב הרב אליהו די וידש בעל ראשית חכמה. הרמ"ק - רבי משה קורדבירו כותב: "הסוכה, קדושתה יותר גדולה מבית הכנסת", כי הסוכה זה דאורייתא, ובית הכנסת זה דרבנן, עד כדי כך! ולכן מקומם היה רק בסוכה.

מרחב מוגן

הביטחון הכי גדול של האדם צריך להיות בסוכה, למשל, אם האויבים שולחים ח"ו טילים, ויש אזעקה, מה כולם עושים? בורחים, הולכים

הביטחון הכי גדול של האדם צריך להיות בסוכה, למשל, אם האויבים שולחים ח"ו טילים, ויש אזעקה, מה כולם עושים? בורחים, הולכים להסתתר במקום שלא יפגע בהם.

להסתתר במקום שלא יפגע בהם. אבל צריך לדעת, שבסוכות, הסוכה זה המקום הכי בטוח! אפילו שזה לא הגיוני, כי סוכה עשויה מעצים וענפי דקל, אבל אצל היהודי איפה שאין היגיון שם זה ההיגיון! יש טילים? רקטות? אפילו גנבים? אדם צריך להרגיש בטוח בסוכה תחת ענפי הדקל, יותר מאשר הוא נמצא בתוך הבית תחת קורת גג!

כי בסוכה אנחנו מוגנים ומוסתרים תחת כנפי השכינה הקדושה. ואף אחד לא יפגע בעם ישראל בסוכה! אין דבר כזה! וזה לא תלוי בכמות הנשק, ובמטוסים, ותחמושת, ובונקרים, ומבצרים. כי המקום הכי בטוח לעם ישראל זה היכן ששורה השכינה, ועכשיו בשבעת ימי החג, השכינה שורה בסוכה - בצילא דמהימנותא, לכן שלא יהיה שום פחד בסוכה!

ואומר הזוהר הקדוש: "מי שזוכה לעשות סוכה, כל השנה הוא מוגן, כי הסוכה הזאת מקפת אותו ומצלת אותו כל השנה, תודיעני אורח חיים שבע שמחות את פניך" כתוב שבע חסד וא", כי מי שיושב בסוכה שבעה ימים, עושה שבע חופות בעולם הבא! והסוכה מסככת עליו שבע חופות כל השנה כולה. זה לא דבר פשוט.

והסוכה גם מצילה את האדם ברוחניות, כמו שכתוב: "סכת רחמים ושלום", סכ"ת - עולה בדיוק בגימטריא 480, כמנין פלוגית [ל'ילית'], כי בכך מצות סוכה מכניעים אותה, והחיצונים לא יכולים להתגרות בה.

גם סוכ"ה ראשי תיבות - סומך ועוזר כל הנופלים - אין נפילות. גם סוכ"ה ראשי תיבות סובב ומקיף כל העולמות, זה עול מלכות שמים שלימה.

תיבת נח

וגם הזוהר הקדוש אומר שהסוכה היא "תיבת נח", וכמו שתיבת נח הצילה את נח מהמבול ומכל מה שהיה אז בזמן המבול, הסוכה מצילה את האדם מכל המבול ששוטף בחוץ, ולא דוקא מבול של מים, יש מבול של טילים, יש מבול רוחני של בעיות אחרות, והיא מצילה מהכל.

וזה רמזו במילה "סוכה", כי תיבת נח היתה במידות 300 אמה אורך,

הלילה אל תישן במיטה שלך, תישן במיטה אחרת בבית, וגם אל תתן לאף אחד אחר לישון שם", ובאמת ככה עשה רבא.

והנה רבא קם בבוקר, והולך למיטה שלו שהיתה ריקה בלילה, והוא רואה אוי ואבוי, כל המזון חתוך לחתיכות בסכינים! המזיקים באו ממש לנקום בו נקמה, והם באו לשם והרביצו אבל על מזון ריק, וככה הוא ניצל.

סוכה פטורה ממוזה

אומר רבי שלמה קלוגר, אותו דבר אנחנו, התחלנו את השנה בימים נוראים ראש השנה יום כיפור, מי יודע איזה גזירות היו צריכות לבוא, ואנחנו בימי תשובה בכינו, והקב"ה ביטל את כל התוכניות, ריחם עלינו, אבל עכשיו יש סכנה גדולה שהמזיקים רודפים אחרינו.

לכן מה עושה הקב"ה? יש מצות סוכה, "תצאו מן הבית, תלכו תחסו בצל האמא העליונה, תשנו את המקום, כי יצפני בסוכו ביום רעה יסתירני בסתר אהלו, וככה תהיו מוגנים, תברחו".

הסוכה מקיפה את האדם ומסובבת אותו מראשו ועד רגליו, שלא יהיה שום שליטה לחיצונים, ולכן הסוכה פטורה מן המוזה, כי המוזה נעשית לשמירה, אבל סוכה זה השמירה הכי גדולה!

תפתח את המנעולים ותצא מייד!

הזוהר הקדוש אומר שאדם שיושב בסוכה - חוסה בצילא דמהימנותא - בצל האמונה. והנה אדם כשהוא נמצא בתוך הבית שלו, הוא בטוח, הוא מבסוט, למה? יש לו פלדלת יש לו קירות טובים הוא לא מפחד, אז כל השנה אדם יושב בבית שלו, ועכשיו יש לך את הסוכה, למעשה היו צריכים לפחד. אבל זה העניין בסוכה שלא צריך לפחד אלא להאמין בהקב"ה!

משל למה הדבר דומה: אדם שפחד מפני הליסטים, ונעל את הבית במנעולים. והיו אומרים לו: מה אתה עושה? צא בחוץ! הלא המלך וכל פמלייתו עכשיו הם פה בחוץ, אל תפחד מאף אחד! כי כאשר הם אצלך כאן, אף אחד לא יכול לפגוע.

אותו דבר אנחנו, שאנחנו מפחדים מהליסטים שזה היצר הרע והמלאכי חבלה. אבל מלך מלכי המלכים וכל פמלייתו נמצאים עכשיו בחוץ! בסוכה! ומי הם פמלייתו של הקב"ה? כל השבעה רועים - האושפיזין: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד.

ואם המלך ופמלייתו בחוץ, מה אתה דואג? אמנם "אשרי אדם מפחד תמיד", אבל בשבעת הימים האלה אין מה לפחד! "והיית אך שמח". בימי הסוכות אדם יוצא מהבית, ויושב בצל סוכה, בצל דמהימנותא, תחת האמונה, כל האזרח בישראל יושב בסוכות, הסוכה זה המקום הכי בטוח, איך אמר דוד? "כי יצפני בסוכו ביום רעה יסתירני בסתר אהלו, בצור ירוממני".

איפה עדיף להתפלל - בסוכה או בבית הכנסת?

הזוהר הקדוש אומר: בסוכות תשבו שבעת ימים - "כל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, יתיב בצילא דמהימנותא", ומהו עיקר קיום מצות סוכה? מי שיש לו ביטחון בהקב"ה, מי שידע שה' צילך ומגינך, על יד מינך, אין ממה לפחד.

ולכן, מצוה על האדם להיות כמה שיותר בסוכה, אוכל, ישן, מטייל, הכל יעשה בסוכה. וככה זה אצל המקובלים, שהם כל הזמן בסוכה, כולל כל התפילות בסוכה, קריאת התורה בסוכה, נענועים בסוכה, וכמובן אוכל ושינה, הכל בסוכה!

שאומרים בשם רבינו האר"י, שאם היה לנו עיניים לראות את השפע שיורד מאת ה' יתברך דרך הסכך והדפנות, היינו מתמלאים שמחה ולא היינו יכולים לצאת מן הסוכה בכלל!!!

האושפיון והספירות

רשב"י בוהר שואל על הכתוב: "בסוכות תשבו שבעת ימים", שלכאורה היה צריך לכתוב: "בסוכות תשבו בשבעת ימים", מה זה בסוכות תשבו שבעת ימים, שזה מתפרש כאילו אומרים לשבעה ימים לשבת בסוכה?

אומר רשב"י, שהפירוש על פי הסוד הוא, ש"שבעת הימים" הם הספירות העליונות, יום ראשון - זה חסד, יום שני - גבורה, שלישי - תפארת, רביעי - נצח, חמישי - הוד, שישי - יסוד, שביעי - מלכות, ואומר הקב"ה לספירות העליונות: "בסוכות תשבו שבעת ימים", "אתם שבעת הימים - הספירות העליונות, חסד גבורה תפארת וכו' תשבו בסוכות".

ולכן באים האושפיון להיות כל אחד עם הספירה שלו: אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - תפארת, משה - נצח, אהרן - הוד, יוסף - יסוד, דוד - מלכות. למשל אברהם אבינו שהוא איש החסד, הוא בא להיות עם הספירה שלו.

ולכן אומר רשב"י שלפני שאדם נכנס לסוכה, שיעמוד בחוץ בפתח הסוכה, ויזמין את האושפיון: "עולו שבעה אושפיון עילאין קדישין". ואיזה בקשות יש שם בלשם יחוד, שבאים לקיים מצות עשה דאורייתא לישב בסוכה: "בסוכות תשבו שבעת ימים, כל האזרח בישראל ישבו בסוכות".

לפי זה הזוהר הקדוש מתרץ עוד קושיא: מדוע בהתחלה כתוב בסוכות תשבו שבעת ימים - לשון נוכח, ואחר כך כתוב "כל האזרח בישראל ישבו בסוכות", ישבו - לשון נסתר? אלא, אומר הזוהר, "בסוכות תשבו" אלו האורחים העליונים, שהם הספירות העליונות, האורות העליונים, אברהם יצחק ויעקב, שהקב"ה מדבר איתם בלשון נוכח. ואח"כ הפסוק מדבר על ישראל, כל האזרח בישראל הם ישבו בסוכות, אחרי שהזמנתם את הספירות, רק אז כל האזרח בישראל יכולים לשבת בסוכות. לכן אומר רבי אבא בוהר, שצריך לעמוד על פתח הסוכה ולהזמין את השבעה אושפיון, "תיבו תיבו אושפיון קדישין", להזמין אותם.

חייבים להאכיל את האושפיון

עכשיו הם לא אוכלים, הם רואים אדם מביא לו חביבי איזה כבשים, איזה מעדנים, איזה סלטים, איזה דברים, והאושפיון שואלים: "הלו, איפה החלק שלנו, האוכל שלנו?" ומה האוכל שלהם? זה לתת לעניים. וזה דבר ראשון, צריך אדם להביא אוכל לעניים, ואם אדם עושה את זה, הזוהר מונה איזה ברכות מברך אותו אברהם, וכולם אחריו, ביום הראשון, וביום השני יצחק וכולם אחריו, ככה זה הולך, איזה ברכות מברכים אותו.

לכן מה יעשה אדם? או יתן כסף לעניים שיקנו בזה אוכל, או אם הוא מכיר איזה עני, נניח שיש לו עשרה ילדים, יבוא אליו ויגיד לו: אני רוצה ליזכות להביא לכם אוכל לסוכות, מה אתם אוהבים? מה אתם מבשלים? אוכל על רמה הכי טובה, מאיפה אתם אוהבים את האוכל? איזה קיטרינג? איזה צלחות? ואז יגידו לו למשל אנחנו רוצים חורשה סבזי... רוצים קובה... רוצים גונדי... רוצים כבדים, בבקשה, ואז הוא מרים טלפון, ואומר: "אני רוצה 50 מנות ביום א', להביא את זה למשפחה הזאת".

50 אמה רוחב, ו-30 אמה גובה. והמילה סוכה עולה 91, כמניין הו"ה אדנות, והו"ה אדנות יש בו: י"א ה"ד ו"נ ה"י, ואם נכפיל אותם, למשל י"א נכפיל י' כפול א' עולה 10, וה"ד נכפיל ה' כפול ד' עולה 20, יחד זה 30 כנגד גובה התיבה. וכן על זה הדרך ו"נ - ו' כפול נ' - שלש מאות אורך התיבה. וה"י - ה' כפול י' - חמישים רוחב התיבה. הנה סוכה רומזת לתיבת נח! כי הסוכה יש לה את הכח המיוחד "ופרוס עלינו סוכת שלומך" - שאדם ניצל בה מכל החיצונים ומכל הבעיות.

שיהיה נעים בסוכה

אבל צריך לדעת, שלא כולם זוכים לשבת בסוכה, מי שזוכה אשריו ואשרי חלקו, מי שלא, סימן שהסוכה דוחה אותו החוצה, לכן מצות סוכה, "כל הראוי לה - מוצא בה טעם ונהנה", ככה רש"י אומר בבראשית, וכל שאינו ראוי לה אינו נהנה ממנה, הוא מרגיש: "אין לי מה לעשות פה..."

לכן צריך שיהיה נעים בסוכה, שיהיה ריה טוב בסוכה, וגם שיהיה מזגן, איך אדם יכול לשבת בחום?! וגם לא להטריח הרבה בכלים, אלא להביא כלים חד פעמיים, [היום יש את חברת שמאי, אתה לוקח אחת ושתיים... ולא צריך לשטוף ולטרוח]. וגם אתה יכול לקנות את כל המטעמים.

וגם צריך לבוא אל הסוכה בתיאבון ובחשק, כמו שכתוב שבערב החג ביום, לא אוכלים, כדי שבליילה יוכל לאכול בתיאבון. ובספרים כתוב גם לא לישון בערב החג, כדי שבליילה ישן לתיאבון בסוכה. ובלבד שיקום מוקדם... לעשות הלולב עם הענפים... איזה אורות! איזה זכויות!

מצטער שרוצה להיות פטור...

התפארת שלמה מרדומסק כותב רמז נאה במשנה: כתוב במשנה: "מצטער - פטור מן הסוכה", מי שמצטער לא חייב לשבת בסוכה, אומר רבי שלמה הכהן מרדומסק, שאפשר לקרוא את זה כך: מצטער - מי שיש לו צער, בעיות, צרות, יסורים, פטור - איך הוא יפטר מהם? מן הסוכה - יכנס אל תוך הסוכה, ובכך יפטר מן הצער ומכל הבעיות.

ואתו דבר הוא אומר על המשנה: "חולים ומשמישים פטורים מן

פעם אחת בחג הסוכות, באה לפה משמרה, אמרו להם מה קרה? והם אמרו שילד אחד ברח להורים שלו מהחלון ברוממה... אבא שלו לא רצה להביא אותו, אז הוא ברח לו מהחלון...

הסוכה", גם כאן יש לרמוז על אותו הסדר: חולים ומשמישים - כשיש לאדם חולי או בעיות, פטורים - איך הוא יפטר מהחולי ומהמכאוב? מן הסוכה! - ישב בסוכה.

מנשקים את הדפנות

וכל המעלות הללו הם מגודל קדושת הסוכה, כמו שהבאנו מהרמ"ק, שסוכה קדושה יותר מבית הכנסת. השל"ה מעיד: "אני ראיתי חסידים שהיו נכנסים לסוכה ומנשקים את הדפנות, מבפנים ומבחוץ". ובאמת לפי רבינו האר"י, הדפנות והקרקע של הסוכה, הכל מרמז לשמות הקודש, זה לא סתם, הכל צירופי קודש, עד כדי כך,

זה חורשה סבוי זה קובה... מביאים הכל כבשים מוכנים לפניך, איזה חג, אומר עשיו "מה זה היום?"

אמר לו יעקב: "היום זה שבת, זה לא קשור לעולם הזה, זה מעין עולם הבא..." טוב בא יום אחר, גם רואה הכל ערוך ומוכן... מה היום? "היום סוכות!" וכן הלאה "היום פסח", ועשיו יוצאת לו הנשמה, אומר לו:

הוא היה נוהג לבנות את הסוכה בחצר באיזה מקום מסויים, הגיעה רעיתו ראתה שהסוכה עומדת יפה במקום שהיה רגיל, והיא אמרה "אני חושבת שיותר טוב שתשים את הסוכה בצד השני..." אמר לה: "אין בעיה", עקר את הכל, והוא זקן!

"חביבי, אני אין לי דברים כאלה". יום אחד הוא בא רואה תזמורות, אומרים לו יש חתונה, הנכד מתחתן, כל שבעת הימים יש סעודות שבע ברכות, איזה דברים...

קריאת שם על שם ה... מחסן?

אחרי שיעקב נפרד מעשיו, הוא פחד מהמקטרג הזה, וברח למקום שנקרא "סוכות": "ויעקב נסע סוכות, ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות, על כן קרא למקום ההוא סוכות", ויש פה שאלה גדולה, כתוב: למקנהו עשה סוכות מה זה "מקנהו"? - כל הצאן והבקר והרועים, כל המקנה עשה להם סוכות, כי מקנה לא שמים בביתם, מקנה שמים בסוכה, אבל יעקב ובני ביתו היו גרים בבית - "ויבן לו בית".

וצריך להבין אם כן מדוע יעקב קרא למקום הזה "סוכות"? וכי ראית אדם שקורא את שם המקום על שם המחסן שלו? אדם צריך לקרוא למקום בית? ועוד יש להעיר, מה התורה צריכה לספר לי את זה, שעשה למקנהו סוכות.

אלא, התשובה היא, שיעקב אבינו באמת בנה בית לעצמו, אבל לא פה, אלא בעולם העליון, ולמקנהו עשה סוכות, מה זה "מקנהו"? כל קנייני ועניי העולם הזה! אותם הוא עשה סוכות, אמר יעקב אבינו, כל עניי העולם הזה, הכל עראי, הכל סוכה, הכל טפל, ורק עניי העולם הבא זה קבע, שם עשה יעקב אבינו את הבית האמיתי. "יראי ה' ברכו את ה'" ולא נאמר "בית" "יראי ה'", כי אצלם אין כאן בית, עובד ה' אין בית, יש רק בית מדרש, אבל למקנהו עשה סוכות, כל קנייני העולם הזה - הכל עראי, העולם הזה כל קנייני זה "סוכה", הכל טפל, יעקב אבינו ידע להסתכל על החיים בצורה נכונה.

עכשיו, אדם בא לשנה חדשה, הוא צריך לדעת את האמת, כי מה נעשה שהיצר הרע מנסה לפתות, ולכן עכשיו בא יעקב אבינו ואומר לנו: "תדעו לכם, אם אדם רוצה להצליח, שישים את כל עניי העולם הזה כעראי, אז לא יגע בכ שום דבר", כי מדוע אדם עצוב לפעמים? הכל בגלל עניי עולם הזה, אבל אם הכל עראי - אין בעיה.

סוכה כמו מקוה

הסוכה מטהרת את האדם כמו מקוה, המילוי של האותיות "סוכה": סמ"ך - המילוי הוא מ', כ', זא"ו - המילוי הוא ו', כ"ף - המילוי הוא פ', ואות ה"ה - המילוי שלה זה ה', סך כל המילוי עולה בדיוק 151 שזה גימטריא "מקוה", כי הסוכה היא כמו מקוה.

ורבותינו אמרו "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני

ואתה צריך גם שהאושפיון יראו אותם לבושים יפה, חליפה עם פפיון... תקנה לכל הילדים ג"כ חליפה, איך אתה רוצה שהם ישובו! ומי שעושה את זה, איזה ברכות הוא מקבל מהאושפיון!

ולכן מהרר"ז היה עושה פדיונות בערב סוכות, ובסוכות היה מחלק את כל הכסף, כל יום נותן של האושפיון, [גם אנחנו זוכים לעשות כל שנה פה ביישיבה, וה' יזכה אותנו גם השנה, שבסוכות יושבים כאן יותר משלוש מאות ילדים, כולם עם לולבים, יושבים כאן שעה וחצי ואומרים תהלים, הלכות, תפילות לבורא עולם, כל זה גיריה בעיני דשיטנא, ונותן מכות לכל אויבי ישראל, זה הנשק האמיתי, ובקומה למטה יושבים בחזרים, הכל מלא, ולמטה בסוכה, נמצאים המכוונים, יותר ממאתיים מכוונים, ועוד אברכים, ביחד זה איזה חמש מאות איש].

ובכוונה אנחנו מביאים לכאן ילדים, כדי שהילד לא יתן לאבא שלו לישון אלא יביא אותו ליישיבה - מה אתה ישן? ואנחנו צריכים את האבות שיכונו, זה המטרה שלנו... והילד לא מוכן לוותר על זה, אז הוא מקיץ את האבא שלו... פעם אחת בחג הסוכות, באה לפה משטרה, אמרו להם מה קרה? והם אמרו שילד אחד ברח להורים שלו מהחלון ברוממה... אבא שלו לא רצה להביא אותו, אז הוא ברח לו מהחלון... מחפשים אותו עכשיו, אמרו אולי הוא בא לפה, ובאמת כך היה שהוא בא לכאן כי אבא שלו לא רצה ללכת... תראה איזה אהבה יש להם! ילד צדיק.

תתנו לאיפה שאתם רוצים, אבל תעשו את זה, או בכסף, או שלפעמים אם העני הזה לא יאכל אוכל שאתה תביא לו, לא יהיה לו כזה אוכל, תשמח אותו, וכי כל אחד יודע לעשות קובה מיוחד... לא כל אחד יודע, תביא לו, "פח" ו"קובה" וכל מה שהוא אוהב, תשאל אותו מה הוא רוצה, ותעשה, תזמין לו את זה, יהיה לו, עם "תעדג" עם הכל, זה זכות גדולה, הקב"ה שמח בזה.

שבעה ימים כנגד שבועים שנה

סוכה ראשי תיבות סוף כל האדם, כי דרך הסוכה שהיא עראי, אדם מתבונן שכל החיים בעולם הזה זה עראי, וכותב האלשיך הקדוש, ששבעת ימי החג הם כנגד שבועים שנות האדם, להגיד לו: "תשמע מה אתה דואג? על מה אתה חושב? הלא כל העולם הזה הוא דירת עראי, הכל הבל וריק, חבל על הזמן!"

פרנסה ברווח ולא בשפע!

ולכן, אמרנו שהסוכה רומזת לאמא העליונה, שאות ה' יש בה שתי דפנות שלישיות, והשלישית זה טפח. ורבותינו אמרו שדפנות הסוכה רומזות לאדם שיקבל בני חיי ומזוני, בנים אי אפשר חצי, צריך בנים בריאים שלמים וטובים, ולכן צריך שיהיה דופן שלימה. חיים, גם כן אי אפשר חצי, צריך חיים בריאים טובים ושלמים. אבל "מזוני" לא צריך שלם, אפילו "טפח" מספיק... "טפח" ראשי תיבות טוב פת חרבה! בפרנסה לא תמיד צריך הכל, איך אמר יעקב? ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש.

כאשר יעקב אבינו נפגש עם עשיו, עשיו אמר ליעקב: "תשמע אדוני, אנחנו חילקנו את העולמות! אני לקחת את העולם הזה, ואתה לקחת את העולם הבא, לפי השכל שלך אתה לקחת עולם הבא כי אתה חושב שיש שם משהו. אבל לא משנה, "העולם הזה" שייך לי, ואתה רק עולם הבא, ואם כן מה זה כל המחנה הזה שפגשתי? חביבי ארבע נשים, 12 ילדים... כל אחד יש לו אשה, כל אחד כבר הביא עשרה ילדים, ואני רואה אצלך איזה שולחן, מכאן עד להודעה חדשה... בניך כשתילי זיתים סביב לשולחןך, והכלות כל אחת בישלה איזה מאכל,

מוביל שקי חול במרצדס...

זה כמו אותו אחד, שהיה לו מרצדס, והיה לוקח עפר מיוחד שם אותו בבגאז' בתוך מריצה, וכל שבוע היה רוצה לעבור את הגבול מכאן לכאן, והשומר במכס אומר לו: "מה זה החול הזה במרצדס שלך? אומר לו: "אני בונה בית בצד השני והנה המריצה שלי, וזה חול מיוחד, אני רוצה רק אותו בשביל הבניה", והם לא היו מאמינים לו והיו מוציאים את החול ומסננים, כי חשבו אולי יש לו בפנים איזה מרגליות... יהלומים... ולא היו מוצאים כלום והיו אומרים לו תסע, ועוזבים אותו.

אחרי שבוע, הוא היה מגיע עוד הפעם, עם המריצה מלאה חול בתוך מרצדס... הם עוצרים אותו והוא אומר להם "אמרתי לכם אני בונה לי משרד"... עוד הפעם מסננים לו את החול, ולא מוצאים כלום והם לא מבינים: "דחילק, שייגעת אותנו, מה זה, במרצדס אתה לוקח חול?" ככה עשה עוד הפעם ועוד הפעם, כל שבוע, והיה אומר להם: "מה אני יעשה?! נגמר לי החול", ככה הוא עשה איזה שנה וחצי, והם יצא להם הנשמה מלסנן ולסנן. עד שיום אחד אמר להם "זהו, גמרתי, בניתי את הכל יפה יפה, מודה לכם על כל השנה וחצי שהעברתי כאן חולות, תסלחו לי שהטרחתי אותכם לסנן.. אני סיימתי..."

והנה אחד המפקחים שם תפס אותו ואומר לו: "תשמע, אני מבקש ממך, אני מאוד מסוקרן, תסביר לי מה היה הסיפור הזה של החולות, הרי זה כמו פיגור להעביר חולות במרצדס... אף פעם לא ראיתי כזה דבר, ואתה נראה לי סך הכל אדם נורמלי! תגלה לי מה הסיפור..."

ובעל המרצדס אומר לו: "אתה לא תגלה?" אומר לו: "לא", אומר לו הנהג: "תקשיב, אני סוחר מרצדסים... כל שבוע הייתי מעביר מרצדס חדשה... ובנוסף גם הברחתי זהב, כל פעם הברחתי מריצה מזהב טהור... ואתם שמתם את השכל שלכם בחול... אתם אין לכם שכל, חשבתם רק על החול, התעסקתם בשטויות ובטפיל, אבל אני הייתי עסוק בעיקר, הייתי מברח מרצדס וזהב..." אדם צריך להיות פיקח, ולעסוק בעיקר, ולא להישמע ליצר הרע שמסיח את הדעת.

השטן התחרט שהטביע את ספינת האתרוגים

מסופר על רבי לוי יצחק מברדיטשוב שפעם ראה את השטן אחרי יום הכיפורים והוא היה עצוב, אומר לו רבי לוי יצחק: "מה קרה? מדוע אתה עצוב?" אמר לו השטן: "ראיתי שמגיעה אליכם לאשכנז ספינה מלאה באתרוגים, הביאו אותם ממרוקו... איזה אתרוגים, כל אחד יהלום עם גערטל... ואני לא יכול לסבול את זה, כי כל אחד שייכרך וינענע עם הלולב והאתרוג זה חץ לשטן, לכן אני עצוב".

אחרי יומיים רואה רבי לוי יצחק שוב פעם את השטן והפעם הוא היה שמח ורוקד, אומר לו רבי לוי: מה קרה? אומר לו השטן: "הטבעתי את הספינה הזאת, כל האתרוגים הלכו".

אחרי יומיים שוב פעם רואה אותו עצוב מאוד, שאל אותו: "מה קרה?" אמר לו השטן: "מה אגיד לך, למרות שהספינה טבעה, בכל זאת הם השיגו כמה אתרוגים, והמחיר שלהם מאוד יקר, ואנשים פשוטים מוכנים לתת את כל הונם בשביל אתרוג, והדבר הזה עשה רעש בשמיים, ועכשיו מבחינתי נהיה יותר גרוע, כבר היה עדיף לי לא להטביע את הספינה ולתת להם את האתרוגים, ככה היה להם פחות זכויות, עשיתי טעות גדולה".

ארבעת המינים כנגד האיברים

סוכה זה דבר אחד, אבל יש לנו עוד דבר גדול: זה הלולב ומיניו, איך

ישראל" - "למען ידעו דורותיכם" עולה בגימטריא תתק"ס כנגד תתק"ס לוגין שיש במקוה.

גם כתוב בספרים הקדושים שהסוכה מצילה את האדם מהמחלוקת "יצפני בסוכה מריב לשונות", אין ריבים של לשון! זה זכות גדולה, כי ה' שומר את עם ישראל, הסוכה זה המקום הכי בטוח, "וסוכה תהיה לצל יומם מחורב", היא מצילה את האדם.

למי מגיעה תעודת אזרחות?

כתוב: "כל האזרח בישראל ישבו בסוכות" - אומר הוזהר: מי שהוא משרשא וגועא קדישא דישאראל, יושב תחת צילא דמהימנותא. ומי שהוא לא מצד הקדושה, לא! תמיד ראש הישיבה רבי יהודה צדקה ע"ה היה מזהיר אותנו אל תקנו דירה אם אין בה אפשרות לסוכה, כי אמר אתם יודעים, מי יש לו "תעודת אזרחות"? רק מי שיש לו סוכה יש לו תעודת אזרחות, כמו שהתורה אומרת "כל האזרח בישראל ישבו בסוכות", אם הוא אזרח ישראל יש לו סוכה, אם אין לו סוכה, סימן שהוא לא אזרח אמיתי, איך כל האזרח בישראל ישבו בסוכות? יקיימו מצות סוכה. לכן אין דבר כזה שאדם יקנה בית בלי סוכה!

מדוע החפץ חיים פירק את הסוכה?

החפץ חיים היה מדקדק מאוד במצות סוכה, מסופר ששנה אחת, בעת זקנותו, אחרי ימים נוראים, זה היה אחרי שהוא לקח אשה שניה, והוא היה נוהג לבנות את הסוכה בחצר באיזה מקום מסויים, הגיעה רעייתו ראתה שהסוכה עומדת יפה במקום שהיה רגיל, והיא אמרה "אני חושבת שיותר טוב שתשים את הסוכה בצד השני..." אמר לה: "אין בעיה", עקר את הכל, והוא זקן! וזה לא כמו היום סוכה של דלתות, הוא היה צריך לפרק עצים, לשים את הדיקטים, מסכן, פירק, שם בצד השני.

אחרי שבנה בצד השני, אשתו באה ואומרת לו, "לא, תראה, תחליף לי את זה לאיפה שהיה בהתחלה..." הוא לא הוציא מילה, ושוב פירק ובנה הכל במקום שהיה בהתחלה. וגם נתן לה הרגשה שהיא צודקת, איזה סבלנות?! זה סוכת שלום! שאדם לא יכנס למחלוקת, זה סוכה הכי טובה.

ומדוע זה קרה לו? כי הס"מ לא יכול לראות את הסוכה של הרב,

פעם ראה את השטן אחרי יום הכיפורים והוא היה עצוב, אומר לו רבי לוי יצחק: "מה קרה? מדוע אתה עצוב?" אמר לו השטן: "ראיתי שמגיעה אליכם לאשכנז ספינה מלאה באתרוגים, הביאו אותם ממרוקו..."

איזה סוכה מיוחדת, יצר הרע לא נתן, הוא רוצה שאדם יעסוק ב"שטויות" ולא בעיקר, אבל החפץ חיים הבין את זה והוא אמר "אני מבין מה שקורה פה, זה לא האשה, היא צדיקה, אלא זה יצר הרע שעובד ומנסה להיכנס".

לכן החפץ חיים אמר: "אין בעיה, בשמחה רבה", והחליף כפי מה שאמרה, אין דבר, גם הניסיון הזה נעבור אותו, זה שום דבר, הוא היה יודע שהכל זה עילת העילות, העיקר זה לתפוס את העיקר ולא את הטפל, כי הס"מ רוצה לאבד ולהשכיח את העיקר.

יום אחד מווישלה הזה הלך ברחוב וראה שיצא איזה גלידה חדשה, והוא היה מאד רוצה את זה, ולא היה לו כסף, היה לו רק את הצ'ק... הלך לחנות של הגלידות, ואמר למוכר: "דחילק, תן לי גלידה" והמוכר אומר לו: "בבקשה, תשלם", ומווישלה מגיש לו את הצ'ק...

אומר לו החפץ חיים מה שאתה מבקש זה בדיוק כמו התינוק הזה, אתה מביא צ'ק כזה גדול ואתה רוצה לקנות איתו שטויות של העולם הזה, איפה הראש שלך? הרי שם זה "עין לא ראתה", זה חיי נצח,

הלך לחנות של הגלידות, ואמר למוכר: "דחילק, תן לי גלידה" והמוכר אומר לו: "בבקשה, תשלם", ומווישלה מגיש לו את הצ'ק...

פה זה חיי שעה, אי אפשר לפרוט את זה! זה לא שייך! תאר לך מה אדם זוכה, עכשיו היו הימים הנוראים, ועכשיו מגיע חג הסוכות, איזה אור בא לו משמיים, איזה זכויות איזה סוכה, אנחנו צריכים לנצל את הזכויות הגדולות הללו.

אוספים את כל העוונות!

הקב"ה מצוה אותנו: "ולקחתם לכם ביום הראשון" אומרת הגמרא: ראשון לחשבון עוונות, אומר ר' לוי יצחק מברדיטשוב, מה זה "ראשון לחשבון עוונות"? כי בראש השנה זרקנו את כל העוונות למים בתשליך, ועכשיו בסוכות עושים תשובה מאהבה וכל העוונות נהפכים לזכויות, ואנחנו כמו אדם שהיה לו בבנק מינוס מאה מאתיים אלף, והוא בא למחרת ורואה שנהיה לו פלוס מאתיים אלף! נהפך לו החיים... ככה זה כשאדם עושה תשובה מאהבה, כל הזדונות שעשה בכוונה, נהפכים לזכויות.

לכן מה קורה עכשיו? אומר רבי לוי יצחק: "ושאבתם מים בששון" הולכים לשאוב בחזרה מהמים את העוונות, וסופרים אותם, כי כל עוון נהפך להיות זכות, מקבלים עליו החזר טוב, לא רוצים לזרוק... כל עוון זה דולרים, אנחנו רוצים אותם בחזרה...

בשבוע הבא תהיה פה שמחת בית השואבה, ובעזרת ה' יהיה לה' הישועה, שנזכה שהשנה שמחת התורה תהיה שמחה שלימה, שהקב"ה ירחם שיחזירו את השבויים שנשארו שם, ושכל הבתים יהיו שמחים באמת, ושלא יהיה צער בשום בית יהודי, שה' יושיע ויגאל אותנו גאולת עולם, ועם ישראל ישכון לבטח. כל זה תלוי בנו - אנחנו צריכים לעמוד בנסיונות לא להיכנע ליצר הרע, ללכת בדרכי ה', ובעזרת ה' תהיה ישועה גדולה, לנו ולכל עמו ישראל.

ונברך את כל הקהל ואת כל המאזינים דרך הלוויין, דרך רדיו מורשת, ערוץ אלפיים, רדיו דרום, והלומדים בעלון, ה' יברך אותם בכל הברכות והישועות, ושמחת חיים, יזכו כולם לשנים רבות נעימות וטובות, בריאות ושמחה וחיים טובים מעתה ועד עולם, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

כתוב בתורה: "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וענף עץ אבות וערבי נחל" אלה ארבעת המינים שיש לנו.

המדרש אומר שארבעת המינים רומזים על האיברים שבגוף, האתרוג רומז ללב, הלולב - זה עמוד השדרה, וזה היסוד, ההדס - זה העינים דומה לעינים, והערבה זה השפתיים, ואדם צריך "ולקחתם לכם" לקחת את הלב ואת העינים את השפתיים, שיקח את זה לכם אותיות מלך, שימלוך על כל האיברים ויקדש אותם.

גם אחרי שכל השנה האדם עשה בעיות, עכשיו חזר בתשובה, איך כתוב? "נפש כי תחטא ומעלה מעל" מעל זה ראשי תיבות מעור עינים לב לשון, עינא וליבא תרי סרסורי דעבירה, והאתרוג כנגד הלב שהוא חומד, האתרוג בא לכפר עליו, הלולב נגד פגם היסוד, ההדס כנגד פגם העינים, והערבה כנגד פגם הלשון - השפתיים.

הלולב דומה לשדרה למה שאדם יישר גופו בעבודת ה', ההדס - זה העינים לא תתורו אחרי לבבכם, ואז אם אדם שומר את העינים - בדר"כ כשאדם שמח נהיה לו קצת הפקירות, הערבה דומה לשפתיים, האדם שיהיה קשה לו לדבר ישים רסן. לכן אתרוג זה גימטריא תורה [אתרוג עם הכולל], ואתרג ראשי תיבות אל תבואני רגל גאווה, כי על ידי הענוה אדם זוכה ללולב. מה זה לולב? ראשי תיבות: וטהר לבנו לעבדך באמת, קודם כל אל תביאני רגל גאווה, זה דומה ללב, אח"כ לולב - וטהר ליבנו לעבדך באמת, זוכה לעבוד את הקב"ה באמת בלב טהור, ואז זוכה ל"ערבה" ראשי תיבות: ברחמך הרבים רחם עלינו, ואז זוכים להדס - הרחמן יקים את סוכת דוד הנופלת, ראשי תיבות הדס.

ואז זוכים למשיח, כי כתוב שע"י מצות סוכה שרומזת על דירת עראי, אז מתגלה משיח, וראשי תיבות בסוכות תשבו שבעת ימים זה תשבי".

וההדס רומז גם לאבות, ההדס זה שלוש, ההדס רומז לשלשת האבות חסד גבורה תפארת, ענף עץ אבות, זה האבות שלנו הקדושים אברהם יצחק ויעקב. ושתי ערבות זה משה ואהרן, שכתוב אצלם "וראך ושמח בלבו", שהם ערבים זה לזה, והלולב זה יוסף "צדיק כתמר יפרח", ואתרוג זה דוד המלך, הדר מלך, כמה זה זכות גדולה עכשיו, שהקב"ה צוה אותנו לקחת את הדברים הללו, כמה יש לשמוח בזה.

העני ביקש מהחפץ חיים לוותר על שכר העולם הבא

פעם בא איזה אחד לחפץ חיים ואמר לו שהוא עני מרוד ואין לו כלום והוא לא יודע איך להתנהל, עכשיו חג סוכות אין לו מה לאכול, והוא אמר לחפץ חיים: הרי השכר של כל מצוה ומצוה אין כמוה, ואני תמיד מברך ברכת אשר יצר בכוונה גדולה, ולכן אני רוצה כבוד הרב, לקבל שכר בעולם הזה על ברכת אשר יצר אחת! שאמרת בכוונה! וכך יהיה לי נחת, אני מוותר על העולם הבא של ברכה אחת... "מסכן האיש, עשרה ילדים, אין לו מה לאכול, אין לו בית, קשה מאוד... ככה שכר של מצוה אחת זה כמה מליארדים - יהיה להנות ולשמוח בעולם הזה וגם נעשה מצוות, והכל יסתדר.

אמר לו החפץ חיים: "אני אגיד לך למה הדבר דומה: היה איזה ילד אחד, שקראו לו מווישלה, היה לו דוד מיליונר, והיה הולך למות ולא היה לו אף יורש, והחליט לתת את הירושה לאחיין הזה, למווישלה, רשם צ'ק בנקאי עשרים מיליון שקל, על השם של מווישלה, ונתן לו, ואמר לו "תקח לך את זה, ותשמור את זה טוב, ואני שמתי לך אחד שיהיה אחראי עליך שתדע איך להשתמש בזה, כי זה הרבה מאד כסף, שיהיה לך".

שמחת החג ושמחת התורה

למלאכים קשה לסבול את קדושת הסוכה • לעשות הכל בסוכה • "זמן שמחתנו" • שמחת בית השואבה • ניסוך המים - פיצוי למים • "חותם החיצון" אחרי "חותם הפנימי" • חובה ללמוד חומש • המתאמץ - פותחים לו • בחינת "חתן תורה" ו"חתן בראשית" • המבחן של ראש ישיבת קלם • המעיל של הצמח צדק • מעלת תלמיד חכם • בראשית בשביל ראשית • מי שומר על מי?

בגשמיות וברוחניות. שאם אדם הוא רציני בעבודת ה', קדושת הסוכה מגינה עליו מעוונות.

זה האור הגדול של חג הסוכות, זה הזכות הגדולה ביותר, שזיכו אותנו מן השמיים. ולכן היו הרבה צדיקים, שכאשר היו נכנסים לסוכה, היו מנשקים את הסוכה, את הדפנות, את הכל, כמו שמנשקים את הלולב ואת האתרוג, ככה היו מנשקים את הסוכה, כי יש בה קדושה גדולה.

בישיבת בית אל המנהג היה, שאת כל התפילות היו עושים בסוכה. וכך גם אנחנו עושים, כמו שאתם רואים, יש כאן ארון קודש, ועושים כאן את כל התפילות והלימודים, במקום הקדוש - הסוכה. כי זו זכות ומעלה גדולה ביותר, לעשות את הכל בסוכה, ועל ידי כך לזכות עוד ועוד לאור הגדול של סוכות.

ארבעה ספלים, ארבעה סולמות וארבעה ילדים

המשנה במסכת סוכה (דף נ"א) מספרת, שבכל לילה ולילה מימי חג הסוכות, היו עושים בבית המקדש שמחה גדולה. והמשנה אומרת: "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו".

במוצאי יום טוב הראשון של החג היו יורדים לעזרת נשים, ועושים שם "תיקון גדול" - שיהיו הנשים למעלה והגברים למטה. והיו שם מנורות של זהב, וארבעה ספלים של זהב בראשי כל המנורות, וארבע סולמות, וארבעה ילדים מפרחי כהונה היו עולים בסולמות כשבידיהם **כדים של 120 לוג שמן זית**, והיו מטילים את השמן לספלים הללו, והיו מדליקים את הפתילות שבמנורות.

ואומרת הגמרא שמהמנורות היה בוקע אור גדול, ועד כדי כך זה היה מאיר, ש"לא היתה חצר בירושלים שלא היתה מאירה משמחת בית השואבה". שאשה שנמצאת בחצר בירושלים, היתה בוררת את החיטים לאור המנורות הללו. "לילה כיום יאיר, כחשכה כאורה"...

איך האור ממנורות בית המקדש הגיע לכל חצרות ירושלים

כאשר היינו ילדים, היינו כאן, אצל הרב **שרעבי**, הסוכה שלו היתה כאן, בדיוק איפה שאנחנו יושבים. והרב היה דורש בסוכה, ומביא את דברי הגמרא: ש"לא היתה חצר בירושלים שלא היתה מאירה מהאורות של שמחת בית השואבה".

ויש לשאול: איך יתכן שכל חצרות ירושלים היו מאירות ממנורות שהיו בבית המקדש שיש להם ארבעה ספלים של שמן זית עם פתילות? איך אבוקות כאלו יכולות להאיר לכל ירושלים?

איך זה יכול להיות? אמנם ירושלים לא היתה גדולה כמו היום אבל עדיין איך יתכן שמבית המקדש היו מאירות לכל ירושלים, ועד כדי כך שאשה היתה יכולה לברור חיטים מהאור הזה?

אלא, היה אומר לנו מורנו ורבנו הרב

האם מתאים לומר "שלום עליכם" בסוכה

הנה אנחנו זוכים לאור הגדול של חג הסוכות, שהאמא העליונה סוכת ומגנה בכנפיה על עם ישראל. השל"ה הקדוש כותב, שאפילו המלאכים קשה להם לסבול את האור של חג הסוכות!

ומדוע? כי לסוכה באים האבות הקדושים: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד, ולא רק הם באים לסוכה, אלא באים הספירות העליונות, כמו שאומר הוזהר הקדוש על הפסוק: "בסוכות תשבו שבעת ימים", ש"שבעת ימים" הכוונה לשבע הספירות העליונות, חסד גבורה תפארת וכו', שנקראים "ימים", שהם **יושבים בסוכה**.

והרי נשמות בני אדם הן הרבה יותר גבוהות מהמלאכים, ובפרט נשמות אבותינו הקדושים, אברהם, יצחק ויעקב וכן הלאה. וגם הספירות העליונות בודאי יותר גבוהות מהמלאכים. ולכן קשה למלאכים לסבול את האור של סוכות.

ולכן, יש הרבה שמסופקים בהלכה, כאשר אדם בא לסוכה בליל שבת של סוכות, האם הוא יגיד: "שלום עליכם, מלאכי השרת"? כי לכאורה איך שייך להזכיר "מלאכי השרת", כאשר יש בסוכה אור הרבה יותר גדול ועליון - שיושבים בסוכה אושפזין עילאין קדישין - האבות הקדושים, ו"שרגא בטיהרא מה אהני"? [זה משל שפירוש: "אור הנר ביום, מה הוא מועיל?"]

ולכן רבנו האר"י אומר, שאילו אדם היה זוכה לראות את האור הגדול שיש בסוכה, הוא בשום אופן לא היה יוצא ממנה כל החג!

ארון הקודש בסוכה

הוזהר הקדוש כותב, שבאמת גם בני אדם אינם יכולים לזכות לאור הגדול הזה של הסוכה, וגם אנחנו, רק אחרי שעברנו את כל הימים הנוראים ואת יום כיפור, רק עכשיו אנחנו יכולים לזכות לאור הגדול הזה. אבל לולי זה, לא היה אפשר לזכות לאור הקדושה העליונה של חג הסוכות.

איך יתכן שכל חצרות ירושלים היו מאירות ממנורות שהיו בבית המקדש שיש להם ארבעה ספלים של שמן זית עם פתילות? איך אבוקות כאלו יכולות להאיר לכל ירושלים? איך זה יכול להיות?

וכמו שכותב מרן הבית יוסף, שאמר לו המגיד, שעד היום הראשון של סוכות, עדיין יש את ההשפעה של יום הכיפורים, שהעוונות לא יכולים לשלוט באדם. ורק בחג הסוכות מתחיל הזמן שהעוונות יכולים חס ושלום לשלוט באדם.

ובאמת, גם בסוכות העוונות לא שולטות באדם, אמנם לא מחמת השפעת יום הכיפורים, אלא מחמת הקדושה של הסוכה, שמגינה על האדם

זמני הדה"נ ומוצ"ש

שחוק"מ				
י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש	כניסה:
5:37	5:55	5:56	5:57	כניסה:
6:48	6:50	6:49	6:50	יציאה:
7:29	7:26	7:24	7:26	ר"ת
ש"ת				
י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש	כניסה:
5:33	5:51	5:52	5:53	כניסה:
6:45	6:47	6:45	6:47	יציאה:
7:21	7:17	7:16	7:18	ר"ת

מה העניין שמנסכים מים על המזבח

ובאמת יש כאן דבר פלא: מדוע באמת היו מנסכים מים על גבי המזבח? בשלמא יין, זה מובן, אבל מדוע לנסך מים על גבי המזבח? מה העניין בזה? אלא, רבינו בחיי מביא מהמדרש, שה"מים התחתונים" נקראים "מים בוכים", פירוש, המים שנמצאים כאן למטה, מי הים וכל מי התהום, נקראים "מים בוכים", מדוע? כי הרי בבריאת העולם, כל העולם היה מלא מים, והכל היה עומד באוויר, והמים היו על פני האדמה, אבל הם לא היו ממש על פני האדמה, הם לא הרטיבו את הקרקע, אלא היה מרחק.

יש כאן דבר פלא: מדוע באמת היו מנסכים מים על גבי המזבח? בשלמא יין, זה מובן, אבל מדוע לנסך מים על גבי המזבח? מה העניין בזה? אלא, רבינו בחיי מביא מהמדרש, שה"מים התחתונים" נקראים "מים בוכים"

ואז הקב"ה אמר "יקוו המים למקום אחד ותראה היבשה" הקב"ה חילק את המים, חלק מהמים עשה אותם למעלה, בשמים [נטריקון שם-מים], וחלק מהמים קבע אותם כאן באוקיינוס, ובתהום, ועל המקום נראתה היבשה.

אבל המים התחתונים היה להם טענה: שהיו אומרים, למה אנחנו לא קרובים יותר לבורא? למה שמו אותנו בשמים? למה אנחנו פה בארץ? וכך המים היו בוכים. עד שגער בהם הקב"ה שנאמר: "הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה", "גוער בים ויבשהו".

אבל בכל זאת, אמר להם הקב"ה, הואיל ולכבודי עשיתם כך, לא יהיה רשות למים העליונים לומר שירה, עד שיקחו מכם רשות. שנאמר: "מקולות מים רבים אדירים משברי ים". ומה אומרים? "אדיר במרום ה'". ולא עוד אלא, עתידים בני לנסך אותכם על גבי המזבח בחג הסוכות, ולא עוד אלא, שהמים עתידים להיות קרבים בכל הקרבנות "על כל קרבן תקריב מלח" - ומלח נעשה ממי הים. ולכן מנסכים מים בחג הסוכות.

מי עוד בנה על נהרות בבל

ובזמן שנחרב בית המקדש, עם ישראל גלו לבבל, כתוב: "על נהרות בבל, שם ישבנו, גם בכינו". מה הכוונה גם בכינו? הרי לכאורה היה צריך להיות כתוב "שם ישבנו ובכינו", ומה זה "גם" בכינו?

אלא, שלא רק אנחנו בכינו, אלא גם המים התחתונים בכו! ומדוע המים בכו? כי הרי הבטיחו להם שינסכו אותם על גבי המזבח, ועכשיו שנחרב בית המקדש ואין מזבח, מה יהיה איתם?! ולכן לא רק עם ישראל בכו, אלא גם המים בכו: "אנחנו רוצים להתקרב להשם", אתה אמרת לנו שנתקרב, על ידי שינסכו את המים על גבי המזבח.

ולכן כשנחרב בית המקדש כתוב: "גדול כים שברך" זה שברו של ים שזה המים התחתונים. "מי ירפא לך" - מ"י - זה האמא העליונה, שזה שער החמישים, שמתגלה עכשיו, בחג הסוכות, שהוא מרפא את השבר של הים שמנסכים את המים.

לכן כל לילה היו עושים שמחה כזאת גדולה, כי על ידי ניסוך המים נעשה שלום בעליונים ובתחתונים, והיו שואבים מזה שמחה ורוח הקודש לכל השנה.

ולא היה שמחה כזאת בעולם, שבמשך שבעה ימים, כל הלילה רוקדים עד אור הבוקר, ובאור הבוקר מקריבים קרבן בית המקדש, מתפללים, קרבן מוסף, הולכים לבית המדרש חצי יום ללמוד, אחר כך כל אחד הולך לבית,

שרעבי [היינו אז ילדים, ואני זוכר את זה], שלא מדובר כאן על אור גשמי, אלא על אור רוחני! שכאשר היו מדליקים את המנורות בבית המקדש בשמחת בית השואבה, היה יורד אור רוחני גדול מן השמיים, שהיה מאיר על בית מקדשנו ותפארתנו, וזה היה אור עצום, שמשם האיר על כל ירושלים.

ועל ידי האור הזה, כל אדם שהיה בירושלים, היה מקבל הבנה וחכמה, והיה רואה את החיים בצורה אחרת, הוא היה רואה שכל דברי העולם הזה הם הבל הבלים, שהכל זה שטויות. [וזה הכוונה שהיתה בוררת חטים, שהיו מבינים מה עיקר ומה שטויות], ואז האדם היה נהיה רוחני, והיה שמח שמחה גדולה.

כי הרי למה אדם עצוב? כי חסר לו איזה דבר או כי יש לו איזה בעיה בענייני העולם הזה. אבל אם אדם שמח בתורה וברחניות, הוא לא עצוב משום דבר! והאור הזה שהגיע מבית המקדש היה מטהר ומזכך אותם. וזו היתה הסיבה לשמחה הגדולה.

מדוע דוקא הזקנים היו רוקדים

ועוד מסופר בגמרא שם במסכת סוכה: חסידים ואנשי מעשה היו מרקדים, והיו פניהם מאירות כשמש, ואבוקות של אור [אש] בידיהם, והיו שרים שירות ותשבחות. והלויים היו מנגנים בכינורות ובנבלים ובמצלתים ובחצוצרות ובכלי שיר, בלא מספר. אתה יודע מה זה? בלא מספר! תתאר לך, כמה כינורות? אי אפשר לספור! כמה מצלתים? אי אפשר לספור! כמה "זורנה"? ... אי אפשר לספור את זה. זה היה משהו, לא רגיל. והיו עומדים על חמש עשרה המעלות, שהיו מעזרת ישראל לעזרת נשים, ושם היו שרים.

השמחה היתה דבר בלתי נפרד מחג הסוכות. ובאמת מקור דין שמחה בכל החגים זה בחג הסוכות שנאמר בו "ושמחת בחגך". ולכן הגמרא אומרת "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו".

ומי היה שר את זה? מי היה עושה את כל השמחה? הזקנים! אלו התלמידי חכמים הכי גדולים, הרבנים הכי גדולים, הם היו עושים את השמחה ואת הריקודים. הם היו זורקים את האבוקות של אור בחכמה נפלאה, והיו מרקדים.

ומדוע דוקא הם היו עושים את השמחה? כדי שלא יעשו חס ושלום איזה הוללות, שלא יהיה שחוק וקלות ראש, שלא יעשו איזה שמחה אחרת, שכל השמחה תהיה אמיתית.

"בחג הסוכות לא באה שינה לעינינו!"

הגמרא אומרת בסוכה (דף נ"ג): תניא, רבי יהושע בן חנניה אומר: כשהיינו שמחים שמחת בית השואבה, לא ראינו שינה בעינינו. ורק היינו מנמנמים, אחד על הכתף של השני, אבל לא ראינו שינה.

מדוע לא ראינו שינה? כי שעה ראשונה, היה תמיד של שחר. משם לתפילה. משם לקרבן מוסף. משם לתפילת המוספים. משם לבית המדרש - כי אין דבר כזה בלי ללמוד. משם לאכילה ושתייה, כי חייבים לאכול ולשתות. משם לתפילת מנחה. משם לתמיד של בין הערביים. ואחר כך היתה שמחת בית השואבה עד אור הבוקר.

זה היתה השמחה של שמחת בית השואבה, ומה זה הלשון "בית השואבה"? כי בחג הסוכות היו שואבים מים והיו מנסכים את המים על גבי המזבח. כי בכל ימות השנה, היו מנסכים עם הקרבנות יין. אבל בחג הסוכות היו מנסכים גם מים, ועל זה נאמר: "ושאבתם מים בששון ממעייני הישועה".

ועוד אומרת הגמרא בירושלמי בסוכה (פרק ה' הלכה א') אמר רבי יהושע בן לוי, למה נקרא שמה "בית השואבה"? שמשם שואבים רוח הקודש!

מן התועים ונתן לנו את תורתו תורת אמת, איזה זכות יש לנו! שקיבלנו את התורה מן השמיים, שהקב"ה העמיד אותנו - את כל הנשמות של עם ישראל - על הר סיני, ונתן לנו את התורה, וחיי עולם נטע בתוכנו, שזו השמחה הכי גדולה.

וזה השמחה שיש בחג שמיני עצרת - שמחת תורה. בחג שמיני עצרת עושים סיום של כל התורה כולה, קוראים פרשת "וַזַּאת הַבְּרָכָה". ויש שמחה לסיומה של תורה. עם ישראל מסיימים את התורה, ומתחילים את התורה מחדש - "בראשית ברא אלקים".

וזה הודמנות גדולה לאדם שאומר לקב"ה: ריבוננו של עולם, אני רוצה ללמוד ולדעת את כל התורה, אין אדם שלא מבין שהוא צריך לדעת ולקיים את כל התורה כולה. אנחנו קיבלנו את התורה הקדושה מהר סיני, מפי הגבורה, וזכינו למתנה כזאת גדולה וכבירה, שאין מתנה כזאת בעולם.

ואדם צריך לעסוק בתורה, לדעת מה כתוב בה, לשמוח עם התורה, אם אדם לא שמח עם התורה, ולא ידע מה כתוב בה, אז מה עשינו? זה בושה וחרפה! רק ילדים קטנים לא יודעים מה כתוב בתורה. אדם צריך לדעת את כל ספר בראשית, כל שמות, כל ויקרא, במדבר, דברים, צריך לדעת את כל ספר, כמה פרשיות הוא מכיל, כל פרשה ופרשה, כמה פרקים יש לה. כל פרשה ופרשה שלומד, לסכם אותה, ולדעת מה היא מדברת, ולדעת מה כתוב בכל מקום, לדעת את כל תרי"ג מצוות.

ומי שלא יודע את זה, זה בושה גדולה, שהקב"ה נתן לו תורה, והוא לא יודע מה יש בה? אם יום אחד ישאל אותו הבן שלו: "כמה פרשיות יש בספר בראשית?" וכי הוא לא ידע להגיד! "מה שמות הפרשיות?", "מה מדברת כל פרשה?", "כמה מצוות יש בספר בראשית? ומה הן?"

בספר בראשית יש רק שלש מצוות, אבל אחר כך בספר שמות, יש הרבה מצוות. כי ספר בראשית בא ללמד אותנו "דרך ארץ" שהיא קדמה לתורה.

לֹא לְהַתְחִיל מִבְּרֵאשִׁית!

ועכשיו אני מציע לכם, שאדם לא יגיד, "כשיתחילו בראשית, אני יתחיל עם כולם בראשית". אלא יתחיל עכשיו! מפרשת וַזַּאת הַבְּרָכָה! ובשנה הבאה, כשיגיעו ל"וַזַּאת הַבְּרָכָה" כבר יהיה לך את כל התורה, כי וַזַּאת הַבְּרָכָה למדת כבר. לכן תתחיל כבר מוַזַּאת הַבְּרָכָה, "וַזַּאת הַבְּרָכָה" היא לא פרשה קלה, צריך להבין את הביאור שלה.

ועכשיו יש זמן, עכשיו אדם ישב וילמד את הביאור של וַזַּאת הַבְּרָכָה, והוא יהיה שמח. ואז כשיקראו את וַזַּאת הַבְּרָכָה, הוא יהיה מבסוט, כי הוא יודע את וַזַּאת הַבְּרָכָה, יש לו כבר פרשה אחת ביד. הוא התחיל. וגם יגידו עליו בשמיים: "זה התחיל!"

הוא ילך לישון? יפצח גרעינים?

אם אדם למד טוב את חמשה חומשי תורה, הוא יכול לעשות "סיום" של התורה שבכתב. אמנם זה לא כל תורה שבכתב, כי יש את כל התנ"ך, אבל לפחות יש לו על מה לשמוח - יש לו ביד את חמשה חומשי תורה, איזה שמחה גדולה, זה עשירות גדולה!

ואחרי שאדם יודע את חמשה חומשי תורה, הוא יכול ללמוד גם משניות, ואז הוא ידע ששה סדרי משנה, והוא עוד יותר שמח, ואחר כך הוא יכול ללמוד ולדעת את כל הש"ס, ואחרי זה הוא יכול ללמוד ולדעת את כל הרמב"ם!

זה לא קשה! כולנו יכולים לדעת! מי שרוצה, יכול ללמוד ולדעת, וכאשר הוא עמל, בשמיים רואים אותו, ו"נפש עמל" - עמלה לו. אפילו אם עכשיו הוא לא מבין, אבל יפתחו לו שערי שמיים. הרי זה כמו שאם אתה רואה

אשתו קמה מהשניה, מכינה לו, [מה היא תכין לו עכשיו? על האש! וכי היא תוכל לבשל?...] הוא אוכל, ומייד הולך לבית המקדש.

ורק ביני וביני, כל אחד היה מנמנם, זה על כרסו, וזה על כתף חבירו, היו מנמנמים וממשיכים. המרץ, החשק, היה אדיר! והשמחה הזאת היתה בשביל כל השנה. וממנה היו שואבים כח לכל השנה.

האם ניתן לחטוף את הפתקים?

ועכשיו יש לנו בעזרת השם ביום ראשון בערב את הושענא רבא. זה יום "הושע-נ"א", הושע את יום הנ"א [מראש חודש אלול] שהוא רבא. וזה יום קדוש מאוד, יום שהתפילות בו מתקבלות.

אדם צריך עד חצות לגמור את כל ספר דברים, שנקרא ספר "משנה תורה", וברגע שהוא גמר את זה, על ידי זה נעשה "החותם החיצון", שזה קובע על הבן אדם מה יקרה איתו, ומה יהיה איתו באותה שנה

ביום הושענא רבא יש את "החותם החיצון" - כך זה נקרא אצל המקובלים. כלומר, בשעת הנעילה ביום כיפור היה "חותם הפנימי" שבוזה נחתמו כל עם ישראל, כל אחד לפי הזכויות שלו.

אבל עדיין מחכה הקב"ה שאנחנו נעשה תשובה, עד יום הושענא רבא, אם עשינו, מוטב, ואם לאו, יש "חותם חיצון", בהושענא רבא, זה נקרא "חותם המשנה". ולכן בלילה הזה קוראים את "משנה תורה".

ולכן ביום ראשון בלילה, שזה ליל הושענא רבא, אדם צריך עד חצות לגמור את כל ספר דברים, שנקרא ספר "משנה תורה", וברגע שהוא גמר את זה, על ידי זה נעשה "החותם החיצון", שזה קובע על הבן אדם מה יקרה איתו, ומה יהיה איתו באותה שנה. ובבוקר, ביום הושענא רבא, נמסרים הפתקים לשלוחים, ואין כל כך כבר מה לשנות.

אבל רבינו האר"י אומר, שבכל זאת, גם אחרי חצות לילה, שכבר נעשה החותם הזה, בכל זאת אפשר עדיין לקחת מיד השליחים את הפתקים. ומי שעדיין לא חזר בתשובה ועכשיו חוזר, אפשר. אבל רבינו האר"י אומר שזה רחוק. אם אדם עד עכשיו לא עשה תשובה, רחוק שעכשיו יעשה תשובה. ובכל זאת, יש דבר כזה שאפשר לקחת את הפתקים. עד מתי? עד יום שמחת תורה!

הכל זה מחרוזת אחת

כל התהליך שהתחלנו בראש השנה, עד שאומרים את ה"כתר" של מוסף ביום "שמחת תורה", כשאומרים "שמע ישראל", שם נגמר העניין! גומרים את כל העבודה שהתחלנו מראש השנה! הכל זה תהליך אחד. כל הסוכות, הנענועים, והכל, זה מחרוזת אחת. ומתי חותמים את הכל? ביום שמחת תורה, ואז עושים שמחה לסיומה של תורה.

אבל העבודה הגדולה שיש לפני שמחת תורה, זה ביום הושענא רבא, ולכן בהושענא רבא מרבים בסליחות ומבקשים רחמים, ואפשר לשנות את הכל ביום הושענא רבא.

שלא תהיה בושה וחרפה

ומה יכול לשנות את הכל? זה התורה. אם רואים בשמיים, שאדם מקבל על עצמו ללמוד תורה או ללכת לשיעורי תורה, הרי החיים שלו יהיו אחרת! לכן צריך להתבונן בדבר הזה: ברוך אלקינו שבראנו לכבודו, והבדילנו

אותה ועל עלבונה הגדול, ומכאן והלאה, אני מתחנן ומבקש שאזכה לשמור על דבריה.

לכן צריך לשים לב, ששמחת התורה היא השמחה הגדולה ביותר. רבותינו אומרים, ששמיני עצרת - שמחת תורה, הוא חג שכולל את כל החגים, כי פסח זה זמן חירותנו, ושבועות הוא זמן מתן תורתנו, וסוכות הוא זמן שמחתנו. וכל החגים רמוזים במילה שמח"ת שהיא ראשי תיבות: חירותנו, מתן תורתנו, שמחתנו. כי שמחת תורה כוללת את כל החגים כולם.

כל הדלתות נפתחות!

"תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב" - צריך לזכות לאור הגדול של התורה, לשמור ולרקוד. ואדם צריך לעשות כל מה שהוא יכול, כדי לזכות לתורה.

וצריך לדעת, שתלמידי חכמים יש להם מעלה שאי אפשר לתאר אותה, מורנו חכם בן ציון אבא שאול כאשר לדמונו אצלו בשיבת פורת יוסף, היה אומר לנו, שבשמיים, מעלת תלמיד חכם אין למעלה ממנה! ומה המעלה שלו? שאחרי מאה ועשרים שנה כשהוא עולה למעלה, אין מקום שנועלים אותו בפניו! אי אפשר להגיד לו: "לכאן אתה לא נכנס", אלא להיכן שהוא מגיע, הדלתות נפתחות בפניו!

והוא היה אומר, שלא כך נוהגים בשמיים עם אף אחד אחר! לא עם צדיק, ולא עם חסיד, אלא רק עם מי שהוא תלמיד חכם. שהכל פתוח בפניו. תארו לכם מה זה מעלת תלמיד חכם!

אי אפשר לומר שתורה יקרה מפנינים?

הפסוק במשלי אומר על התורה: "יקרה היא מפנינים" - ומפרשת הגמרא, ש"פנינים" אין הכוונה כפשוטו, אלא "פנינים" זה מלשון "לפני ולפנים" - שהתורה יותר יקרה מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים. שהרי כהן גדול יכול להיכנס לתוך המקום הכי קדוש - קודש הקדשים לפני ולפנים, רק פעם בשנה, ביום הכי קדוש ביום הכיפורים. וגם באותו היום הוא נכנס רק ארבע פעמים, ולרגעים ספורים, ואסור לו להתעכב ולהסתכל.

אבל תלמיד חכם שלומד תורה, הוא יותר גדול מכהן גדול לפני ולפנים, כי כהן גדול יכול רק פעם בשנה להיכנס לקדש הקודשים, ששם ארון הברית - התורה, אבל תלמיד חכם, שהראש שלו בתורה, מעלתו גדולה יותר כי הוא כל הזמן נמצא לפני ולפנים!

אבל לכאורה צריך להבין את הגמרא הזאת, מדוע הגמרא מפרשת שפנינים

"אבא, אני לא יכול היום, אני רוצה היום קצת כדורגל..." והאבא משתומם: "מה??? כל זה הפנתי בשבילך, ואתה רוצה כדורגל? איזה טיפש מטופש!" איזה בושא זו? אבל לפעמים גם אנחנו כך!

הכוונה לפני ולפנים? ולא פירשו את הפסוק לפי הפשט? שהתורה יקרה יותר מ"פנינים" - אבנים טובות ומרגליות, הרי יש פנינים ששווים הון רב, מיליארדים, שהתורה שווה יותר מכל הפנינים?

והתשובה היא, שלא יתכן שהפסוק בא לומר שהתורה יותר יקרה מדבר של עולם הזה, כי אי אפשר בכלל לדמות רוחניות ולומר שזה יותר יקר מדברי העולם הזה, כי זה הבדל שמיים וארץ, ואין קשר בכלל - כל רגע של תורה, לא יערכנה זהב וכסף. כל העולם הזה וכל תענוגיו, לא שווה את אחת של תורה. אתה יודע מה זה תורה? מה זה שייך? ולכן הגמרא היתה

שהבן שלך כל כך רוצה לדעת, אתה לא תפתח לו את השערים שידע? בטח שתפתח לו!

ככה הקב"ה רוצה לראות שאנחנו באמת רוצים, ואז הוא יפתח לנו את השערים. אם אתה תדפוק ותדפוק, הקב"ה יפתח לך! ואפילו אם הראש סתום, הקב"ה פותח את השערים, לומד, לומד, עד שפתאום אדם רואה שהוא מבין, הוא התחלף לאדם אחר, נפתחים לו השערים. אין דבר כזה שאדם יוותר! אין לוותר!

"ואותי יום יום ידרשו" - מה האדם יעשה? ילך לישון? יפצח גרעינים? לא! יהיה רציני! וזה גם יתן לו שמחה גדולה. אבל מי שמזניח ולא לומד - הוא לא ידע מה שכתוב, וזה הבושה הגדולה ביותר.

כולם שמחים בשמחת תורה

עכשיו בחג "שמחת תורה" יש אנשים שהם בבחינת "חתן תורה", זה מי שלמד את הכל, והוא באמת מסיים. אבל גם מי שעדיין לא למד, הוא יכול להיות בבחינת "חתן בראשית..." - זה מי שרוצה עכשיו להתחיל, הוא אומר: "רבונו של עולם, אני עכשיו מתחיל". זה לא בושה, נתחיל כמו בגן. רבי עקיבא התחיל ללמוד בגיל 40. זה "חתן בראשית", מתחיל ללמוד, להבין, לדעת, ולאט לאט הוא ידע ויבין, וזה שמחה גדולה ביותר.

ולמעשה, כל עם ישראל שמחים בשמחת התורה. שזכינו במתנה הגדולה - התורה הקדושה, שהיא משנה את הבן אדם. אם אבן - הוא נימות, אם ברזל - מתפוצץ, התורה משנה את הטבעים, משנה את האדם, מסדרת אותו, והוא נעשה אדם אחר. ולכן כולם רוקדים: צעיר, זקן, טיפש, חכם, כולם שמחים.

המעיל של הרב נקרע וכל אחד מהקהל לקח חתיכה...

רבינו האר"י כותב, שמי שרוקד ומזיע בשמחת תורה, לכבוד התורה, הזיעה הזאת מוחקת לו את כל העוונות! יש עוונות שהם רשומים במצח או בעצמות של האדם. ועל ידי שהוא מזיע בשמחת התורה, הזיעה הזאת מוחקת לו את כל העוונות.

בישיבת "קלם", איך ראש הישיבה היה קובע מי בחר רציני ומי לא? איך הוא יכיר את הבחורים? הוא היה בודק על ידי הריקודים והשמחה בשמחת תורה. מי ששמח ורוקד הרבה, סימן שהוא לומד טוב, הוא מבין מה זה תורה. אבל אם הוא לא שמח הרבה, סימן שהוא לא לומד מספיק! איך הוא ישמח? הוא לא מבין מה זה תורה, והוא לא שמח.

מספרים על הצמח צדק שהיה רוקד בעת ההקפות בלי הפסקה, ואפילו אברכים צעירים לא יכלו להשיג את קצב הריקוד שלו. והוא היה אומר לכולם: "תרקדו גם אתם, כדי שתזכו לבני חיי ומוזוני" - ככה היה הלשון שלו. ואומרים, שהמעיל שהוא היה לובש בשמחת תורה, היה כולו מתמלא בזיעה, והיה נקרע לחתיכות מרוב הריקודים. וכל אחד מהקהל היה לוקח מהמעיל חתיכה לסגולה.

כולל את כל החגים

היה יהודי אחד, שנכנס אצל בעל התניא, ואמר לו: "כבוד הרב יסביר לי בקיצור מה זה שמחת תורה". והרב אמר לו: שמחת תורה, זה תמצית מרכזות של אור התורה, ובמשך השנה שמים ממנה כמה טיפות, מערבבים אותה בכמויות אדירות של מים, וזה נעשה טעים ומתוק. זה שמחת תורה - תמצית שמחת התורה של כל השנה! וזה אמת, ולכן חייבים לעשות כל מה שאפשר.

רבי אליהו מני אומר, שהיה חסיד אחד [וזה הוא בעצמו], שבשמחת תורה היה מנשק את הספר תורה, והיה מתחנן ובוכה. אמרו לו: "למה כבודו בוכה", והיה אומר להם: "אני מתחנן לפייס את התורה על מה שביטלתי

ישראל, כי זה יסוד בריאת העולם. ובהמשך ספר בראשית, אבות העולם סללו לנו את הדרך.

ואחרי שמבינים את זה, וכי אדם ילך לשחק כדורגל? הלא למה הדבר דומה? לאיזה עשיר מופלג מיליארדר, שיש לו בן יחיד. כאשר הגיע אותו הבן לפרקו, הוא לקח איזו בחורה, ורצה להתחתן. והאבא הזה, הכין לבן שלו חתונה, שכל העולם יבוא אליה, בתי חרושת שלמים, כולם רק עובדים בשביל החתונה הזאת, מייצרים ימים ולילות, הכל בשביל החתונה.

בתי חרושת של חד פעמי, אצל אחת שתיים... בתי חרושת של ספסלים, כיסאות, נברשות, כולם מייצרים עבור החתונה. וכן בתי מלון, מסעדות, כולם מכינים אוכל לחתונה. תאר לך איזה חתונה מפוארת ויקרה.

הגיע יום החתונה, והאבא קורא לבן שלו, ואומר לו: "הגיע הזמן, בוא נלך לחופה". נתאר לנו שהבן אומר לו: "אבא, אני לא יכול היום, אני רוצה היום קצת כדורגל..." והאבא משתומם: "מה??? כל זה הכנתי בשבילך, ואתה רוצה כדורגל?! איזה טיפיש מטיפש!" איזה בושה זו?

אבל לפעמים גם אנחנו כך! הקב"ה אומר לנו: "תשמע, הכנתי לך את כל העולם בשביל שתלמד תורה. ואתה רוצה ללכת לישון? מה אתה עושה? כל זה בשבילך, חביבתי!". את כל העולם הקב"ה הכין בשבילנו, כדי שנעסוק בתורה הקדושה, ואנחנו נלך לאבד את הזמן? אין דבר כזה, אין!

צריך "רישיון" כדי להכנס לשיבה

צריך לדעת, שכל העולם החומרי הזה, לא יכול להתקיים בלי רוחניות. העולם חייב שפע רוחני! ובעיקר, את התורה של רבי שמעון בר יוחאי, את כל התורה מתחילים עם רשב"י. לכן צריך שאדם, יגרוס זוהר, ובשביל להבין את התורה, יעשה את כל מה שיכול, בשביל התורה.

מוכרחת לפרש שפנינים זהו גם דבר רוחני, הכי יקר שיש בעולם, וזה "כהן גדול לפני ולפנים"! ועל זה אמרו שתורה יותר יקרה.

מטרת כל הימים הנוראים

צריך לדעת, שכל המטרה שזכינו להתקדש ולהטהר בימים הקדושים הללו, זה כדי שנוכל לקבל את התורה, ולכן לא ניקח את זה כלאחר יד.

אני הייתי עושה פה במשך שנים, כל שבוע מבחן על כל הרש"י של הפרשה. כי מי שרוצה להיכנס ללמוד צריך "רישיון"... יש מבחן, למדת בראשית? אתה יכול להיכנס, בלי זה אי אפשר!

אלא כולנו, בלב אחד כאיש אחד, נתחזק בלימוד התורה ונקבל על עצמנו ללמוד ולדעת את התורה.

אדם יבוא היום או מחר לבית, ויתחיל לראות את הפירוש על פרשת וזאת הברכה, בשנים שלושה פסוקים, עם רש"י, עם מפרשים, כמה זה טוב. וגם אם ילמד חצי פרשה, זה טוב מאוד. ויחזור, ויחזור. כדי שיהיה לו ביד, ושהכל יהיה מסודר בראש של האדם. כי אם לא עכשיו, אימתי התורה הקדושה תהיה לנו ביד?

וגם לקבוע זמן ללימוד תנ"ך. וגם אדם יקבע זמן ללמוד משניות. שהגאולה באה על ידי המשנה! ויקבע לו זמן ללמוד גמרא, ולמשל אדם שלומד דף יומי, איזה זכות יש לו! יש לו דף גמרא כל יום! ואם הוא יחזור על זה, הוא יכול להגיע למעלות נשגבות, ויהיו בידו מסכתות שלימות! התורה אין לה גבולות. והדבר הכי גדול, זה שאדם משקיע את כל כולו, ואת כל המחשבות שלו, רק בתורה הקדושה. בעזרת השם, שנוכל להשקיע.

הילד נכנס והגר"א קם מלוא קומתו

והנה בשמחת תורה אנחנו מתחילים "בראשית", ובשבת הבאה בעז"ה נקרא את כל פרשת בראשית. ובראשית ראשי תיבות אור תורת רבי שמעון בר יוחאי. זה סימנא טבא.

וכל בריאת העולם היא בשביל התורה! מה זה "בראשית"? אומר רש"י המקרא הזה אומר דרשני, "בראשית" - בשביל התורה שנקראת "ראשית", בשביל ישראל שנקראו "ראשית", כל תכלית בריאת העולם זה בשביל התורה. כל האמריקאים, וכל הפרסים, וכל העולם כולו, כולם עבדים של מי שלומד תורה. כולם עבדים של עם ישראל, שלומדים תורה. מי שומר על מ"י? הם שומרים עלינו, או אנחנו שומרים עליהם? מי שלומד תורה, הוא שומר על כל העולם. אין מישוהו אחר.

"אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמייים וארץ לא שמת", אם אין תורה - אין עולם! וכבר אמרתי לכם שיום אחד, נכנס איזה ילד לפני הגר"א, והגר"א קם לכבודו, הנוכחים שהיו שם התפלאו מאוד, ושאלו את הגאון מוילנא מדוע הוא קם לכבוד הילד? מה קרה?

והגר"א אמר להם: אני רוצה לגלות לכם, שאתמול בלילה היה איזה רגע, שלא היה אף אחד בעולם שעסק בתורה. רק הילד הזה! וכל העולם, עמד בזכותו!

החתן הלך לשחק כדורגל

לכן, כבר בתחילת בראשית, רמזו לנו כל זה, שהכל בשביל התורה ובשביל

בסיוע מדינת ישראל

מבצע מיוחד

לתחילת השנה הבעל"ט

ספר ההבטחות

ספר הפטירות השלום
ספרו של מו"ר הרב בנימין
שמואל שליט"א
ספר זה המושך לבטח הארצי
על פרישיות השבע אד ניתן
לדוכשו גם בנפרד
על כל הפטירות השנה כולל
הנים ושבתות מיוחדות
עם פירושו של מו"ר
שליט"א ודוספת רבות

10% הנחה

סגולה
רחוב שיילה 4 ירושלים
02-644.3300

וגם צריך להנחיל את זה לדורות הבאים, לילדים שלנו, אדם יחנך את הילדים שלו, ילמד אותם, וישריש בנשמה שלהם, כמה אדם צריך להתבניין אם הוא חלילה לא ידע חמשה חומשי תורה?

וצריך ללמוד עם עול מלכות שמיים, כמו שאומר הגאון חיד"א: "בראשית ברא אלקים" עולה גימטריא "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - 1118. ואז בעזרת השם נזכה. איך אומר הגאון חיד"א? בראשית, זה השכינה הקדושה. כי בראשית ראשי תיבות: בית, רעיית, אחותי, שכינתי, יונתי, תמתי. כל זה ביטויים לשכינה הקדושה.

ה' יזכה אותנו, שנזכה להתעלות וללמוד ולדעת את כל התורה. והקב"ה יברך את כל הקהל הקדוש, שתהיה שמחת עולם על ראשם, כל ימיהם יהיו בשמחה שאין כמותה בעולם. ושנזכה כולנו לשבת ולעסוק בתורת ה' באופן אמיתי, לשם שמיים, לכבודו יתברך, לדעת את כל התורה, לזכור אותה, ולקיים את כל דברי תלמוד תורתנו באהבה.

ונברך גם את כל המאזינים, דרך הלוויין, דרך רדיו מורשת, ערוץ אלפיים, רדיו דרום, וכל אלה שמעבירים את השיעור, והלומדים בעלון "האוצר השבועי", מלכא דעלמא יברך את כל המאזינים, יברך יתהוה, יזכו לשנים רבות נעימות וטובות בריאות ושמחות, מועדים לשמחה. חגים וזמנים לששון, וחיים טובים מעתה ועד עולם. וכן, יהי רצון ונאמר אמן.

כל אחד יקח את הדברים לליבו, וכך הוא יזכה אותנו, שאם אתם תלמדו טוב, אז גם אני ילמד טוב. ואחר כך לא יהיה לי בוששה. ולכן אני רוצה גם בלי נדר, עד יום שמחת תורה, להשתדל לדעת ללמוד את וזאת הברכה. ואחר כך נלמד בראשית.

ולכן עד שמחת תורה צריך לדעת "וזאת הברכה". ואחר כך יש לך יום רביעי וחמישי ושישי ושבת, כדי ללמוד ולדעת, כל פרשת בראשית. קצת להתאמן. אבל אחר כך זה קל, כי יש לך זמן כל השבוע ללמוד את הפרשה ולחזור ולחזור, כל יום תלמד עלייה אחת.

אני הייתי עושה פה במשך שנים, כל שבוע מבחן על כל הרש"י של הפרשה. כי מי שרוצה להיכנס ללמוד צריך "רישיון"... יש מבחן, למדת בראשית? אתה יכול להיכנס, בלי זה אי אפשר! וגם במשך שנים היינו עושים מבחן על הבן איש חי, גם בירושלים, וגם בבת ים.

הוא חשב שאנחנו יודעים...

רבי מרדכי שרעבי, היינו לומדים איתו שלוש פעמים את כל הבן איש חי. שנה ראשונה ושינייה היינו חוזרים עליה שלוש פעמים איתו, איתו ביחד. כל כך הוא היה מקפיד עלינו. אבל את הפרשה עם רש"י לא למדנו איתו, כי הוא חשב שאנחנו יודעים כבר... אבל לא היינו יודעים.

בסיוע ראשי

מעוזת אושפיז

המחולקים מידי יום בחג הסוכות אחרי הגעגועים בכונות
התלמידי חכמים מקובלים מכוונים ע"י
מו"ר ראש הישיבה שליט"א

וכבר כתבו גדולי הפוסקים ובראשם הרמב"ם גודל
מועלת הצדקה לעניים לכבוד האושפיזין בחג הסוכות
להשתתפות ולפרטים נוספים חייגו

02.624.9000

02-644-33-00

המבצע השבועי - בחנות הישיבה (המבצע הינו לקוראי העלון ולשבוע בלבד)

מושיע ומגן

בספר מבאר מו"ר הרב **בניהו שמואלי** שליט"א את ג' הפרשיות: העקידה, הקטורת, והקורבנות על פי מאמרי הזוה"ק, האריז"ל והרש"ש זיע"א

20% הנחה

סט האוצר בראשית

פנינים יקרים מפר"ס התורה על סדר פרשיות השבוע מאוצר שיחותיו ומאמריו של הרה"ג מו"ר המקובל רבי **בניהו יששכר שמואלי** שליט"א

30% הנחה

שמחת בית השואבה

מי שלא שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימי

כמידי שנה
אנו שמחים להודיע
לקהל הרחב כי בעזהשי"ת
יתקיים שמחת בית השואבה
מיוחדת כמנהג המקובלים
בית א-ל תכב"ץ
בסוכת הענק
של ישיבתנו הק'
רח' שילה 6 ירושלים

ביום רביעי א' דחול המועד

ט"ז תשרי תשפ"ו (8/10/2025)

בשעה 20:00 בערב

בהשתתפות
חכמי ודבני הישיבה הק'
בראשות מו"ר המקובל
ראש הישיבה שליט"א
בליווי תזמורת מיוחדת

עזרת נשים פתוחה
כיבוד כיד המלך

בברכה
הנהלת הישיבה

